Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIII. Ч. 28. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 14-го ЛЮТОГО 1956. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 14, 1956. No. 28 VOL. LXIII.

З'ЄДИНЕНИМ ДЕРЖАВАМ ТРЕБА ЩЕ 8 ДИВІЗІЙ — ЗАЯВЛЯЄ ТЕЙЛОР

Вашингтон. — У розмові з представниками американської і чужомовної преси заявив ген. Мексвелл Д. Тейлор, шеф штабу американської армії, що для осягнення повноти збройної сили З'єдинені Держави Америки потребують ще яких вісьмох дивізій війська. Замість 19 дивізій, що їх можуть вдержувати ЗДА тепер у рамках ухваленого бюджету, американській армії для розгорнення повної збройні спроможности треба було б мати 27 або 28 дивізій. Все ж таки — сказав Тейлор — і в рамках обов'язуючого бюджету й із зменшеною скількістю дивізій американська армія може виконати і виконає поставлені їй завдання. Під сучасну пору американська армія із своїми 19 дивізіями нараховує 1,034,000 вояків. Якщо б їй було дозволене збільшити скількість дивізій до 27, тоді вона могла б нараховувати 1,500,000 вояків.

В дальшому заявив ген. Тейлор, що у випадку оборони перед аґресією американська армія має можливість в співпраці з іншими збройними силами ЗДА виказати всю свою боєздатність і мобільність і то не тільки на території ЗДА але і в усіх сторонах світу. Ген. Тейлор не висловився ніже словом в справі виступів свого попередника ген. Риджвея, який критикував гостро мілітарну політику уряду президента Айзенгавера. Безпосередньо після появи критичних статтей ген. Риджвей у „Сатердей Івнінґ Пост" заявив тільки ген. Тейлор, що американська армія тепер багато сильніца, як була вона за мирного часу. Так же само не хотів ген. Тейлор висловитися в справі останнього спору з секретарем оборони Вилсоном й асистентом секретаря летунства Ґарднером про недостачі в американській програмі продукції далекосяжних керованих ракет.

Республіканці порівнюють Айзенгавера до президента Линколна

Вашинґтон. — В багатьох місцевостях ЗДА відбувалося відзначення роковин президента Абрагама Линколна, на яких республіканські промовці, вихвалюючи теперішнього президента, порівнювали його з президентом з часів Громадянської війни. Голова Республіканського Крайового Комітету Лєнард В. Голл промовляв в „Дні Линколна" в Спрінґфілді, Ілліной і заявив, що „Линколнова філософія теперішнього уряду така популярна в американському народі, що республіканці здобудуть в 1956 році ще більшу перемогу, як в 1952 році." Голл казав, що демократи „оскаржують Айзенгавера і державного секретаря Джана Фостера Доллеса одночасно в уґодівстві і в під'юджуванні до війни." Секретар праці Джеймс П. Мічелл заявив в Акроні, Огайо, що „президент Айзенгавер в своїй політиці, поставі до сповнювання обов'язків і в своїй філософії здійснює в чистій формі програму Абрагама Линколна, як жадний інший президент впродовж останнього віку." Генеральний поштмайстер — Артур Е. Соммерфилд говорив в Дітройті про Айзенгара, як про людину, подібну до покій. Линколна „величчю добра і добротою величі." Подібно говорили про Айзенгавера й інші республіканські промовці.

Рутер має їхати до Індії протидіяти совєтським впливам

Маямі Біч, Флорида. — Голова Об'єднаних Автових Робітників і містоголова Американської Федерації Праці — Конґресу Індустріяльних Організацій Волтер П. Рутер має в найближчому місяці їхати до Індій, щоб там протидіяти совєтським впливам, які там виникли після візити совєтського прем'єра Ніколая А. Булґаніна і голови Комуністичної партії Нікіти С. Хрущова. Рутера запросив прибути до Індії Індійський Крайовий Конґрес Професійних Спілок, і це запрошення схвалив індійський прем'єр міністрів Неру. Американський амбасадор до Індії Джан Шерман Купер висловлюється за тим, щоб Рутер прийняв це запрошення. Амбасадор заявив, що поїздка Рутера до Індій буде корисна для ЗДА, бо Рутер зможе з'ясувати індійцям дійсні цілі американської демократії, відкинувши совєтські перекручення. Тепер панує напруження між зорганізованим робітництвом ЗДА і Індій, бо голова АФП-КІО — Джордж Міні недавно заявив був, що індійський прем'єр міністрів — „союзник СССР в дійсності", хоч про це не говориться дипломатичною мовою. Рутер вирішить справу поїздки до Індії після повороту до Дітройту, Міні погоджується на цю поїздку.

ВІДБУВСЯ 4-ий ДЕЛЕҐАТСЬКИЙ З'ЇЗД ОбВУА

Д-Р В. ГАЛАН ПЕРЕВИБРАНИЙ НА ГОЛОВУ ОБ'ЄДНАННЯ

Филаделфія. — В суботу 11-го лютого ц. р. відбувся у Филаделфії в домівці централі ЗУАДК 4-ий Делеґатський З'їзд Об'єднання б. Вояків-українців в Америці. (ОбВУА), організації, яка на теперішній час нараховує — згідно із звідомленням Гол. Управи — 739 членів, зорганізованих в 15 відділах у різних стейтах цієї країни. — На З'їзді було приявних 36 делеґатів з 8 Відділів, при чому 8 делеґатів мали по 2 голоси. — З'їзд відкрив короткою промовою голова організації д-р В. Галан, після чого обрано президію в такому складі: почесний голова ген. О. Загродський, предсідник з'їзду Д. Галичин, заступники пп. Сім'янців і Сорохман, секретарі Вайда і Кузик. Обширне звідомлення з діяльности цілої Гол. Управи складав інж. І. Поритко. На найважнішому відтинку праці — консолідаційному — осягнено ділову співпрацю між різними комбатантськими організаціями в деяких містах, головно Филаделфії, але до організаційної консолідації не прийшло. Позитивним явищем є масове приступлення недавніх вояків-українців американської армії, українців ветеранів корейської війни, до ОбВУА (Шикаґо — на 107 членів — 52 „корейці"). Розбудовано суспільну службу комбатантів при ЗУАДК, де діє окрема автономна Комісія, яка займалась допомогою інвалідам в Европі, що її ведеться через централі інвалідських організацій. За останні три роки збіркова акція дала на 10-го лютого ц. р. 24,500 дол. Найбільше заслужились для цього відділи у Филаделфії, Нюйорку, Нюарку, Шикаґо, Честері й Амстердамі та безпосередньо Головна Управа, що зібрала 5,400 дол. Одну третю частину збірок відкладається на окремий Фонд Інвалідів з заміром закупна дому для старших і безпомічних комбатантів. Щодо виконування своїх фінансових зобов'язань супроти централі, найкращим є Відділ у Честері, далі йдуть Відділи: при Головній Управі, Дітройті і Нюарк. Однаково звітодавець, як дискутанти заторкували непорозуміння, що виникли у Відділі в Шикаґо та Міннеаполісі та висловлювали жаль, що насправді „благі і дрібні причини" спорів не спонукують деяких тамошніх старших ступнями і віком кол. старшин впливати в дусі консолідаційному. — Приявний на З'їзді представник Братства кол. вояків І Української Дивізії УНА інж. Ліщинський, бажаючи З'їздові успіхів, пояснював, що одною з найважніших причин, чому досі не прийшло до консолідації на комбатантському фронті, є неприхильне наставлення до загальної консолідаційної акції партійних чинників, проте він висловив переконання, що до такого об'єднання таки прийде, бо прийти мусить. Після всесторонньої і ділової дискусії обрано нову Головну Управу у такому складі: Голова (за новим статутом президент) д-р В. Галан, 1 заст. голови д-р Козак, 2 заст. голови Сім'янців, 3 заст. голови Поритко, секретар Гонта, організаційний референт Вайда, культ.-освітній реф. Савчин, господарський реф. Прасіцький і фінасовий реф. Вишневецький. Контрольна Комісія: д-р Рибак, Третяк, Алексевич, заст. Сарахман і Онишкевич. Суд чести: кап. Шрамченко, д-р В. Рудницький, д-р Богачевський, В. Тимцюрак, Бережницький, — заступники Луцишин і інж. Черник. — Прийнято зміну статуту і ухвалено резолюції, в яких м. ін. закликано всіх колишніх вояків українців об'єднатися з увагою на теперішню історичну конечність. Рішено вислати від З'їзду привіт през. УНР в екзилі д-рові С. Витвицькому. Висловлено бажання, щоб найближчий з'їзд відбувся у вересні 1957 року.

Український Демократичний Клюб Ню Йорку відбув річний бенкет

Ню Йорк. — Український Демократичний Клюб міста Ню Йорку, що існує вже понад 30 років, проявляючи замітну активність в американському і українському суспільному житті, відбув минулої суботи, 11-го лютого, свій традиційний річний бенкет в готелі Статлер. Товстмастром бенкету був член екзекутиви Клюбу адв. Вол. Стек, а головну промову виголосив голова Клюбу, адв. Юрій Волинець, даючи короткий огляд українського вкладу в поодинокі ділянки американського життя, згадуючи зокрема, як приклад, емігранта з України Миколу Міню, що в уніформі американського вояка брав участь у двох світових війнах та здобув найвище відзначення, яку американський нарід може дати — Конґресову Медалю. Промовець з великим признанням говорив про український вклад в американське життя з боку тих наших співгромадян, які прибули до цієї країни вже після другої світової війни. В бенкеті взяло участь понад 100 осіб, в цьому деякі визначні постаті з американського політичного світу, як стейтовий сенатор Джозеф Марра, суддя Беср та інші, як теж і з-поміж місцевих українських громадян, між ними й заст. гол. предсідника УНС адв. Михайло Пізнак, гол. касир УНС п. Роман Слободян, голова Українського Відділу Демократичної Партії адв. Степан Ярема та інші. Між промовцями була й заст. голови Клюбу та голова Жіночої Секції Клюбу, п-ні Іванна Бенцаль. Адв. Стек, представляючи голову Клюбу адв. Волинця, заповів, що цей є тепер кандидатом на неозначений ближче публічний уряд.

В Ню Йорку відбулися дві успішні імпрези молодих українських мистців, музик і поетів

Ню Йорк. — В Українському Літературно - Мистецькому Клюбі в Ню Йорку відбулося в п'ятницю, дня 10 лютого ц. р. відкриття Другої Річної Виставки Товариства Молодих Образотворчих Мистців Українців. Виставку відкривали в імені Літературно - Мистецького Клюбу проф. Сергій Литвиненко і голова Товариства Молодих Мистців Зенон Онишкевич. Участь у виставці взяли із своїми творами (малярство, графіка і скульптура) вісім молодих мистців: В. Бачинський, Яр. Вижницький, О. Л. Вороневич, Я. Геруляк, З. Онишкевич, А. Оленська, Б. Пачовський, Б. Певний, Є. Саламаха і гості Х. Оленська та А. Бакович. Зараз після відкриття відбувся під проводом Володимира Лисняка Літературно - Мистецький Вечір з виступами молодих співаків, музик і поетів. Читали свої твори: Богдан Бойчук (поезії), Юрій Тарнавський (поезії), Раїса Бакум (поезії) і Роман Лисняк (новеля). Крім них виступали Роман Стецура (фортепіян), Ігор Соневицький (із власними композиціями) і баритон Юрій Богачевський (італійські, німецькі й українські пісні). Акампаніювала Леся Вахнянин - Куриленко. Численно зібрані (к. 200 осіб) гості вітали тепло молодих мистців і нагороджували їх, зокрема виступи Ю. Богачевського рясними оплесками і квітами.

АДВ. ІВАН РОМАНИШИН НАЙМЕНОВАНИЙ АСИСТЕНТОМ ПРОКУРАТОРА ПОВІТУ ЕССЕКС

Нюарк, Н. Дж. — Адвокат Іван Романишин, відомий із своєї провідної участи в українському громадському житті, дістав високе призначення на пост асистента прокуратора повіту Ессекс в Ню Джерзі. Цю номінацію він дістав від прокуратора Чарлза Веба. Минулої п'ятниці, 10-го лютого, предсідник Верховного Суду повіту Ессекс, суддя Г. Діксон Спікмен, у приявності високих повітових достойників, заприсягнув адв. Романишина на його відповідальний пост. Новий асистент повітового прокуратора, п. Іван Романишин, виконує адвокатську практику в Нюарку від 1939-го року. Він є першим американським українцем, що здобув цей високий пост асистента прокуратора в стейті Ню Джерзі. Дiставши нове призначення, п. Романишин не залишить теж і своєї адвокатської практики та виконуватиме її в міру часу. П. Романишин належить до народженої в Америці молодої української ґенерації та має за собою винятковий рекорд громадської активности. Він був головою Ліґи Української Молоді Північної Америки, головою Українського Республіканського Клюбу стейту

Іван Романишин

Ню Джерзі, головою Українського Університетського Клюбу цього ж стейту та є провідним членом багатьох місцевих українських організацій і товариств. Адв. Романишин відомий теж із своєї активности в Українському Народному Союзі, до Головної Ради якого належав упродовж двох попередніх каденцій. Тому то й його теперішній успіх приймуть в зеликим задоволенням найширші кола українського громадянства.

Українці взяли участь у зібранні Американської Асоціяції для закордонних справ

Ню Йорк. — Дев'ять представників Українського Конґресового Комітету взяло участь у річному зібранні Американської Асоціяції для закордонних справ минулої п'ятниці, 10-го лютого, у великій балевій залі готелю Астор. Асоціяція, що об'єднує багатьох видатних представників американського політичного і господарського світу, грає важливу ролю в плянуванні американської закордонної політики. На минулорічному зібранні цієї Асоціяції головним промовцем був державний секретар Доллес, а цього року репрезентував державний департамент підсекретар Герберт Гувер, молодший, що виголосив доповідь про теперішню ситуацію в Німеччині, з відвідин якої він тількищо повернувся. У своїй доповіді п. Гувер віддав багато уваги зокрема східньо - західній „холодній війні", що ведеться на терені Німеччини, та проблемам американської визвольної політики. Державний підсекретар не має жадного сумніву, що поневолені Москвою народи „вибрали б волю", як тільки мали б на це нагоду. З українців були приявні на зібранні: президент УКК п. Д. Галичин, касир УКК адв. М. Пізнак, екзекутивний директор адв. Ст. Ярема, загальний правний дорадник адв. Ів. Робертс, полк. В. Рибак, А. Драган, мґр. Р. Олесницький, проф. М. Чубатий і д-р В. Шандор. УКК мав на цьому зібранні окремий стіл, і він, як теж імена його представників, були відмічені в програмовому списку зібрання.

У Франції наростають політичні труднощі

Париж. — Французький уряд під проводом прем'єра Молле старається боротися проти натиску з-права і з-ліва, але це йому дуже трудно, бо на терені парляменту він щораз частіше користає з голосів комуністів, без яких не мав би більшости. Міністер внутрішніх справ заборонив відбути пляновані на минулу неділю демонстрації одинаково комуністів, як неофашистських „пужадистів", лякаючись, щоб не повторились події з 6 лютого 1934 року, коли демонстрації партійних противників на вулицях Парижу довели були до кривавих бійок. Обидві недільні демонстрації мали відбутись під знаком запляннованих урядом реформ в Альжирі. Тим часом прем'єр Молле тихо й незамітно виїхав із міста Альжиру, а перевівши інспекційну поторож по терені, найбільш охопленому арабською партизанкою, мав вернутися в неділю до Парижу. Новий генеральний резидент Лякост прибув до Альжиру, а рішуча постава поліції і зливний дощ склались на те, що його приїзд не викликав був нових бурхливих демонстрацій. У французькому ж парляменті дві події вказали на дальше ускладнення політичної ситуації. 226 голосами проти 176 позбавлено другого мандату „пужадистів", як здобутого нелеґальними махінаціями в останніх виборах, і признано той мандат теж соціялістичному кандидатові. На те рішення склалися знову голоси урядового Республіканського Фронту прем'єра Молле і — комуністів. Так само на освітній комісії парляменту соціялісти і комуністи разом змайоризували центрові й праві партії, рішивши негайно взяти під дебату законопроєкт, який поклав би край дальшим державним субвенціям для конфесійних шкіл. Комуністи ще голосніше заповідають недалеке створення у Франції „народного фронту" з їх участю.

Прем'єра „Гуцулки Ксені" в Ню Йорку при заповненій залі

Ню Йорк. — Очолюване м-ґром В. Гультаєм нове канадійсько-українське фільмове підприємство „Орбіт" висвітлило вперше в Ню Йорку свій фільм „Гуцулка Ксеня". Велика заля Фешин Інституту, в якій фільм показано, була по береги виповнена публікою. П. Соню Климець-Сахно, що грає у фільмі головну ролю та яка сама виступила під час висвітлювання фільму, обдаровано цвітами. Публіка з одушевленням прийняла теж композитора і дириґента фільмованої оперети, проф. Я. Барнича. — Висвітлення фільму спонсорував місцевий пост Українських Американських Ветеранів.

● **Канцлер Аденауер** прийняв запрошення від італійського прем'єра Сені ревізитувати його в Римі в „найближчій майбутності". У тих розмовах в Римі будуть обговорені подробиці економічної допомоги збоку Західньої Німеччини для куди біднішої Італії.

МОСКВА ВИКОРИСТОВУЄ БУВШИХ АНГЛІЙСЬКИХ ДИПЛОМАТІВ-ШПИГУНІВ

Москва. — Совєтський уряд рішив використати колишніх двох англійських дипломатів-шпигунів Мекліна і Бурджеса, які втекли були до СССР весною 1951 р., для цілей своєї внутрішньої і закордонної політики — до такого переконання прийшли коментатори найчільніших англійських і американських часописів. Подиктувавши тим двом колишнім англійським дипломатам - шпигунам таку заяву, яку вони відчитали на зааранжованій пресовій конференції у Москві, совєтський уряд хотів дістати через неї за одним махом атути під двома адресами: на 20-ому Конґресі комуністичної партії, що мав розпочатись у вівторок 14-лютого ц. р., можна б говорити про те, що ось здобуто новий доказ, що Англія й Америка не хотіли після війни злагоди з СССР, отже СССР не винен у післявоєнному міжнародному напруженні, — а під адресою англійського уряду заява двох колишніх надзвичайно впливових англійських урядовців має скріпити совєтські „миролюбні" заходи. Цього останнього буцім то треба совєтській дипломатії перед виїздом Булґаніна і Хрущова з початком квітня з відвідинами до Лондону. Совєтські чинники видно прийшли до переконання, що не можна вічно заперечувати, наче б вони нічого не знали про аферу тих дипломатів. Ще тиждень тому Хрущов заявив на запит чільного англійського журналіста, що совєтському урядові „нічого невідомо" про справу Мекліна—Бурджеса. Колишні високі англійські дипломати, Доналд Меклін, який був головою американського відділу в англійському міністерстві закорд. справ і Ґю Бурджес, який був секретарем в англійській амбасаді у Вашинґтоні, які зникли були в таємничий спосіб в травні 1951 року з Англії, вперше появились публічно в Москві, де вони в останню суботу, 11-го лютого ц. р. дали в готелі пресову конференцію для кількох найчільніших совєтських і англійських кореспондентів. Речником обох колишніх дипломатів був Бурджес, а Меклін весь час мовчки прислухувався і курив цигарку. Бурджес відчитав заяву, що її потім в так мовити офіційному тексті оприлюднила совєтська аґенція ТАСС. Поза тією заявою, Бурджес відмовився сказати щонебудь про своє місце перебування в СССР, про долю родин обох англійців та спосіб, як вони обидва відбули втечу до СССР. В заяві тих колишніх англійських дипломатів-зрадників кажеться, що вони тому „переїхали" до СССР, бо не погоджувалися з післявоєнною англійською закордонною політикою, яка нібито надто узалежнила себе від американської та не йшла на порозуміння з Москвою, що, в переконанні їх обох, було б єдиною спасенною для миру дорогою. Вони признали, що ще за університетських часів були комуністами, але, вступивши до дипломатичної служби, ніби перестали діяти, як комуністи, хоч не виреклися своєї „вірности марксизмові." Вони рішились були „виїхати" з Англії після того, як прийшли до переконання, що за ними стежуть англійська контррозвідка і що їхні телефони є підслухувані, а Бурджесові, після його повороту з Вашинґтону до Лондону, відмовлено в прийнятті назад на дипломатичну службу. Тим, що переконав Будрджеса про потребу втечі, був Меклін. — Вони заперечили, наче б були колинебудь совєтськими аґентами, й висловились палко за конечністю тісної англо-совєтської злагоди і співпраці. Обидва вони, як кажеться в поясненнях, виглядали дуже добре, поводилися спокійно і впевнено, були зодягнені в темно блакитні одяги.

СССР пляново змагає до конфлікту з приводу бальонів

Вашинґтон. — Совєти пляново хочуть використати справу метеорологічних бальонів для викликання „дипломатичного інциденту" — заявив секретар летунства Доналд А. Кворлес. Він виступив уперше з заявою у цій голосній справі, про яку досі говорили тільки чинники з державного департаменту. Кворлес підтримав своєю заявою все те, що досі говорилось в цій справі в Америці, а саме, що метеорологічні бальони були від кількох років висилані без протесту з будьчийого боку, що вони не мають ніяких розвідчих цілей та що спеціяльний апарат, який спричиняє автоматичний розрив тих бальонів на дуже поважній висоті, в якій не летять особові літаки, виключає всяку небезпеку для летунства. Секретар летунства признав, що у зв'язку з совєтськими застереженнями припинено висилання бальонів з Европи, звідкіль вони могли б залетіти на совєтську територію. Турецький же уряд, відкидаючи совєтську скаргу в цій самій справі, ствердив, що на територію Туреччини залетіло в останніх роках чимало таких совєтських бальонів, а Туреччина не робила з цього приводу жадної авантури.

В АМЕРИЦІ

● **Еменоел Сколло** з'явився до суду в Брукліні, Н. Й., де його оскаржують в продажу наркотиків. Він заперечував це, але, вийшовши на коридор, витягнув із кишені коробку сірників, і при тому на підлогу випав наркотик. Детектив, який Еменоела Сколло обсервував, негайно його заарештував.

● **У південній Каліфорнії** легкий землетрус потряс будинками в Сан Дієґо і Ель Сентро. Мешканці цих міст настрашилися, але на щастя, ні матеріяльних, ні людських втрат не було.

● **Президент Айзенгавер** дістав від подружжя П. Р. Свенінів із Флінту, Мичиґен подарунок: ручно зроблений шкіряний бейзболовий мішок. Дякуючи цьому подружжю, президент заявив, що незабаром матиме нагоду з цього мішка користати. Від 24 вересня 1955 року Айзенгавер не грає в ґольфа, бо йому заборонили лікарі.

● **84-річний віольончеліст** Абрагам Вульф плакав в суді у Санта Моніка, Каліфорнія, коли оповідав суддям про те, що внаслідок поранення в автовій катастрофі не зможе більше грати на своєму інструменті. Суд признав йому 6,500 долярів відшкодування.

● **В бруклинськім суді,** Н. Й., з'явився 80-річний Герман Вайнбер, щоб заплатити кару за те, що біля гідранта поставив своє авто. Це було його перше порушення приписів їзди. Вайнберґ оправдувався тим, що сталося це вночі, під час густої мряки, і він не бачив, де ставить авто. Під час зізнання він похилився, впав на підлогу і помер від удара серця.

● **За чотири місяці** фірма „Дженерал Електрік" почне випробовувати коло Сінсінаті, Огайо, першу ракету-сателіта землі, яку мають випустити в геофізичному році, що почнеться в липні 1957 року. Ця фірма має збудувати 15 таких ракет-сателітів.

● **До пташиного заповідника** коло Виндсору в Онтеріо, Канада, прилетіло 42 вільшанки. Гадають, що буде рання весна, бо ті птахи рідко коли прилітають так далеко на північ в місяці лютому.

● **Д-р Пол Д. Вайт,** спеціяліст від серцевих недуг, який лікує президента Айзенгавера, повідомив з корабля на Пацифіку, що бачив багато китів, але не вдалося зловити ні одного, бо вони дуже хитрі і втікають від гарпунів. Д-р Вайт хоче дослідити биття серця китів, щоб ствердити, що у великих ссавців воно працює майже в два рази повільніше, як серце людини,

В СВІТІ

● **Французький прем'єр** Молле зробив помилки, які можуть коштувати Франції нову кризу уряду, — пишуть французькі газети. Цими помилками були: 1) призначення генерала Катру міністром для Альжиру, хоч можна було наперед знати, що він, допомігши усамостійнитись Сирії і Ливанові, викличе гостру опозицію у французьких колоністів в Альжирі, 2) димісіонування Катру під натиском демонстрантів і 3) виїзд до Альжиру Молле за зразком подорожі Мендес - Франса до Тунізії, з тією різницею, що Мендес - Франс мав програму реформ, а Молле її не мав і не має.

● **У французькому місті** Бокер сталася мала революція. Податковий екзекутор приїхав із жандармами до власника електротехнічного варстату і за незаплачені податки засеквестрував йому меблі, навантажив на авто і з ними поїхав. Заалярмовані „пужадисти", що пропаґують неплачення податків, поставили на вулицях барикади і прийняли таку грізну поставу, що податковий службовець і жандарми втекли, залишивши авто з меблями. „Пужадисти" відвезли меблі назад громадянинові, що не заплатив податків, і при цій нагоді вшанували його як „героя".

● **Мароканський султан** їздив у відкритому авті вулицями Казаблянки, щоб арабські мешканці могли тішитися його видом. Всі доми в місті були прикрашені мароканськими національними прапорами та портретами султана. Султан двічі зупинявся і виголошував промови до юрби. Він виїздить до Франції для переговорів в справі проголошення Марокко самостійною державою у союзі з Францією.

● **Совєтський уряд** офіційно повідомив про скасування тайних судів МВД, які мали право „судити" без судових розправ і без приявности підсудних, здебільша жертв політичного совєтського терору, та засилати їх до таборів невільничої праці чи розстрілювати за невідомі самим жертвам злочини. Знавці совєтських відносин в американській пресі запевняють, що фактично тайні трибунали МВД були нечинні вже від 1953 року, від чистки в МВД та обмеження його компетенцій, небезпечних для партії і армії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES.	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

БОРОТЬБА З БОЛЬШЕВИЗМОМ І РОСІЙСЬКА ЕМІГРАЦІЯ

Останніми роками, особливо ж з часу створення Американського Комітету визволення від большевизму, здебільша під аспектом можливостей одержувати такі чи інші „пособія" на свою політичну екзистенцію і під деяким тиском політичних подій на Заході, російські еміграційні партії почали особливо реклямувати себе антибольшевиками, приймаючи залюбки гасло „боротьба з большевизмом" в назви своїх короткотривалих „координаційних центрів" і в заголовки таких чи інших статтей чи декларацій.

Але до цього обмежувалася і на цьому кінчалася конкретна антибольшевицька акція російської еміграції. Поза вживанє в заголовках гасло „боротьба з большевизмом" і поза деклярації ця боротьба не вийшла. Вистачить переглянути всі „антибольшевицькі" видання російської еміграції, щоб переконатися, що справі боротьби з большевизмом, розкриванні його руїнницької і підривної суті і його імперіялістичної загрозливости вони — поза кількома деклярактивними заявами — не приділяли і не приділяють більшої уваги. І не припадок, що виданий досі, за благословенням старо-емігрантських „батьків", двома великими числами (48 і 64 сторін великої чвірки) літературно-політичний журнал „нової російської еміграції" у ЗДА „Российская Независимость" не присвятив на 112 сторінках ніже одного стовпця, ніже одного рядка справі боротьби з большевизмом, звертаючи всю свою боротьбу тільки проти українських самостійників, проти Американського Комітету боротьби з большевизмом і проти тих російських організацій, що для тієї чи іншої мети пробували співпрацювати із цим Комітетом.

Повну органічну неспроможність вести активну і конкретну боротьбу з большевизмом усвідомлюють уже теж і самі російські публіцисти і політики. Але, дошукуючись причин цієї неспроможности, вони починають приписувати неуспіх будь-якої російської протибольшевицької акції з одного боку небажанню західнього світу іти на розрив з большевицькою Москвою і з другого боку кричучи про „небезпеку сепаратистської пропаганди для загальної комуністичної справи", як це роблять російські солідаристи, чи нарікаючи, що створення антибольшевицького центру залишилося невирішальною проблемою „з вини" українських та інших сепаратистів, як це заявляють російські федералістичні непередрішенці. Своєю перфідією ці намагання не мають собі рівних навіть у найбільш запеклій політичній боротьбі і цим вони тільки підтверджують повну безпомічність і розгубленість російської еміграції ніжди вести справжню боротьбу з большевизмом.

Це не припадок також, що провідні російські емігрантські кола та їх москвофільські приятелі у ЗДА з усією наполегливістю і з завзяттям, гідним кращої справи, намагаються звести в нівець чи хочби применшити всю безупинну напружену і повну посвяти ідейно-політичну, а то й збройну боротьбу, що її ведуть передусім українці на окупованих совєтами територіях і навіть в таких винятково обставинах, як ті, що існують в совєтських концентраційних таборах. Про цю героїчну боротьбу з признанням і з подивом свідчать майже всі без винятку повороті із Совєтського Союзу „колишні в'язні совєтські тюрем і концтаборів. У звідомленнях про ці свідчення, друкованих потому в російській пресі і в журналах та часописах, керованих людьми російського походження, усі згадки про українців щезають, викреслювані заподаладно незримою рукою, або ж фальшовані в користь росіян.

На боротьбу поневолених народів з московським большевизмом, зокрема на очолювану українцями боротьбу на теренах безпосередньої совєтської окупації, таке ставлення російської еміграції не матиме ніякого впливу. Українці й інші народи знають, де шукати ворога і розуміють прекрасно, де і в чому суть большевизму, і боротьби своєї, засвідченої ідейним і збройним спротивом, не залишать. Намагання ж російської еміграції промовчати або й спотворити активну боротьбу українців, білорусів, грузинів, козаків та інших і скинути на них... вину за свою неспроможність і нездатність вести боротьбу з большевизмом, відштовхне до решти представників цих народів від будь-яких спроб сдінатися з росіянами в антибольшевицькому фронті. Інше діло, що таким своїм ставленням і такими намаганнями російська еміграція допомагає активно червоній Москві зводити в нівець не тільки антибольшевицькі виступи й акції у вільному світі, але й ліквідувати визвольні рухи в Сов. Союзі.

ВЕЛИКІ СПРАВИ В КОРОТКИХ РЕЧЕННЯХ

Повідомляючи про відбуту в Вашингтоні в середу минулого тижня пресову конференцію Президента „радіокоментатори відразу зазначали, що вона була „багата на різні справи". Американські журналісти, акредитовані при Білому Домі „були надзвичайно „вдоволені", діставши від Президента великий матеріял для інформацій і коментарів. У змісті тієї конференції вичислено 8 точок — одна важливіша за другу. З них варто підкреслити бодай три — одну внутрішнього й дві закордонного політичного характеру.

Над усіми взагалі внутрішньоамериканськими проблемами стоїть все ще клопітливе питання: чи Д. Айзенгавер буде знову кандидувати? Він відмовився відповісти на цей запит „так" або „ні", але приобіцяв, що „під кінець місяця" (преса визначає останній термін — 1-го березня) оприлюднить своє рішення. Це своє засадниче рішення Президент мав проголосити на одній із найблищих пресових конференцій „але „потрібне довше пояснення" буде проголошене поза пресовою конференцією, отож імовірно буде звернення до нації через радіо — і телевізію. Із згадки про відтягання більшої втоми після останньої недуги і про „похилий вік", про те, що довша надумя повинна б заощадити нації подібного „удару", якого зазнала біржа на вістку про його недугу, вреші довші заваги на тему особливого напруження нервів, що його вимагає виконування президентських обов'язків, — з усіх цих натяків Президента американська преса ворожить його відмову від дальшого кандидування. Це враження скріплює ще й згадування Президентом його попереднього виступу проти кандидатури теперішнього голови Найвищого Суду Воррена: „Є багато способів, щоб він (Воррен) міг стати кандидатом, а якщо він ним стане, то не матиме з мого боку опозиції", — запевнив вас у цьому" (?).

Ці слова й натяки Президента викликуть глибоке стурбування в республіканській партії. Існує переконання, що коли б Д. Д. Айзенгавер кандидував, то він переміг би кожного свого суперника. До персональної популярности Генерала, якої він ні трохи не втратив за час свого президентування „долучилось ще й загальне довір'я до нього, бо він: 1. зберіг мир, 2. зберіг і розбудував небувалий досі добробут, звівши до мінімального рівня безробіття, 3. об'єднав націю, зумівши співпрацювати з демократичним Конгресом і всіми відламами обох партій, а політикою, що її сам назвав „середньою дорогою", звів до спільного знаменника крайні американські думки в різних внутрішніх і міжнародних справах. Коли б відпала його кандидатура, то це була б велика журба не тільки для республіканської партії з погляду збереження за собою Білого Дому, але й для пересічного американського виборця „який керується менше партійницьким критерієм, а більше довір'ям до особи кандидата .Цей вибореть восени цього року став би перед великим знаком запиту із глибоким внутрішнім конфліктом.

„Середина дороги" Айзенгавера виразно виділа в його відповідях на закордонно-політичні запити. Не кажучи нічого про меритум Булганінових нот і про те, яка буде відповідь на останню совєтську пропозицію про „пакт приязни" (державний секретар Доллес не залишив ніякого сумніву щодо негативної відповіді на ту „пропагандивну" пропозицію), Президент вказав на принципову конечність „ніколи не бути в ситуації, що вимагала б вимивати якусь дорогу, без уваги на те, яка б вона не була вузька й закарлючена, якщо вона веде до миру". Виходячи з такого принципу, Президент, з а с терігаючись, що він не може „висловити надії в виразний спосіб", все ж не виключив „слабкої надії", що з того листування з Булганіном „може щось вирости". Це, власне, характеристичне для тієї методики Д. Д. Айзенгавера, яка виминає гострі кути, не любить різких слів, а у відношенні до СССР ступає „посередині" між ворожістю до російського імперіялізму та комуністично - фашистівської ідеології і жагучим бажанням зберегти загрожений большевиками мир. Не зрікатися принципів американської ідеології і не відкидати можливостей компромісової розв'язки в конкретних міжнародних проблемах, не робити „миру коштом волі", але й не промощувати світові шляху до волі силою і всіми доступними Америці засобами зброї, — це та середина, яка може не відповідає поглядам уярмлених Совєтами народів, але яка відбиває настрої більшости американського народу й американських союзників. І завдяки цій методиці така сильна міжнародна позиція нинішнього Президента, завдяки ній він може зберігати фактично безперервний двопартійний фронт на відтинку закордонної політики Америки.

Та сама тенденція виявилась у відповіді на запит про тривожну ситуацію на Середньому Сході. Тому, що мир загрожений, і то не тільки на тому обширі, але ймовірно знову в усьому світі, то Президента був уже багато рішучіший. Проте, він був дуже обережний у формулюванні заходів, що їх хочуть вжити ЗДА для збереження тамошнього миру. Він покликався на Ідена і на тридержавні (разом з Францією) наради в цій справі, на Об'єднані Нації і на власні конституційні права американського президента. Короткими заввагами він дав журналістам змогу снувати здогади й комбінації, але не сказав ні одного слова, яке могло б ускладнити міжнарідну ситуацію та можливості ізраїльсько - арабської злагоди.

Остання пресова конференція президента Айзенгавера була черговою лекцією політичної мудрости: як багато можна сказати за 35 хвилин.

Український Народний Союз і „Свобода" — це твердині українців у вільному світі, які мають за собою 60-літню історію провідництва в політичних та соціяльних змаганнях нашої іміграції в Америці. Чи Ви вже стали членом 70-тисячної сім'ї та співвласником 17-ти мільйонового майна УНСоюзу?

Д-р Іван Лесько

МИСТЕЦЬ

Коли широкі кола публіки захоплюються творами мистецтва, то причина цього лежить у тому, що мистецтво, а власне його творці старають ся абстрагувати свої твори від недосконалостей, тобто дати щось суцільно - досконале. Тому наша душа підноситься і відпочиває, поринаючи у твори мистецтва.

Мабуть, тому теж творці, а власне виконавці мистецтва є для нас завжди людьми до певної міри небуденними. Це помічає навіть на свій спосіб сіра людина з вулиці, називаючи їх дивними людьми.

Науковці, що займалися цією справою докладніше, дійшли до висновку, що мистці — це носії не тільки загальнолюдської гідности, але й представники чести кожної нації зокрема.

Розуміється, що для пересічної людини це твердження не являється наглядним на основі самих виступів мистців на сцені, чи на основі їхніх творів. До того конечно пізнати ближче душу чи пак характер мистця.

Одну з таких рідкісних нагод заглянути в серце артиста дають нам листи світової слави співака Олександра Мишуги (Опубліковані в календарі „Свободи" за 1956). Писані до найвищої приятельки, ці листи є, мабуть, найкращим дзеркалом душі їхнього автора, а читаючи їх, ми можемо переконатися в правдивості твердження, що мистці — це носії не тільки загальнолюдської, але й національної гідности народу, з якого вони походять.

Роздумуючи над поняттям чести, один новітній німецький філософ приходить до переконання, що честь може полягати тільки в тому, до якої міри хтось є доброю людиною.

Що ж отже являє собою Олександер Мишуга, як людина?

Основою його світогляду є християнська релігія. Він — християнин з переконання, а одною з його улюблених тем при розмовах є загальнолюдська любов. Однає, він не хоче бути християнином тільки на словах. „Если Ви захотіли б бути теж моєю рідною сестрою, — пише автор листів до своєї приятельки, — то Ви б не любили одного брата більше, ніж другого, а для всіх людей мали б одинакове серце".

Так принаймеше поступає він сам.

Ось приходить „бідачка одна литвинка з хорошим голосом, але без темпераменту і з браком ясної виразної вимови. Мусів їй показати, як правильно співається, бо той обов'язок я сам наложив на себе і сповняю його совісно без огляду на те, хто приходить, чи пан, чи Іван, чи жид, чи поляк, чи русин".

Пишуть йому, що на його батьківщині погоріло село — він спішить негайно з поміччю: „Будьте так добрі і пішліть їм на руки о. Діяковського хоч з тисячу корон, щоб розділив для найбідніших погорільців, а потім на церкву осібно може 1,000 корон будьте ласкаві післати з відомих Вам грошей".

Наш співак — людина великого, шляхотного серця. Його болить загальна нужда і неуспіх мас, брак почуття справедливости, брак почуття чужої власности і легковажність чужої чести — брак у людей шляхетних стремлінь, що „всюди люди живуть тільки для марного гроша і у взаємній адорації" і похвалах для себе.

Те все будить у нього відразу, бо йому самому не залежить ні на чому: багатство і слава йому не потрібні, грошей він не любить, бо в них „чорт сидить".

Образ його душі — це жива ілюстрація до слів українського філософа Г. Сковороди, що з глибини серця кличе: будь людиною! (І вже сама ця прикмета глибокої людяности ставить нашого мистця у ряди великих українців).

Подивляючи такий високий рівень загальнолюдського думання, можна б легко прийти до висновку, що це є наслідок постійного перебування нашого мистця поза межами батьківщини, його величезних успіхів на чужих сценах, і що під цим впливом відходить на другий плян любов до рідного народу.

Та коли б так справа дійсно малася, то наш маестро був би розминувся з ціллю свого життя. А та ціль була ясна: робити іншим добро, бути справедливим, шанувати чуже і любити своє.

І дійсно, любов до свого народу променює на нас майже з кожного його листа. І то не любов мрійливого сентименталіста, яких широкий загал привичаєний бачити у мистцях, але любов людини, яка мислить реально. Любов людини, яка в своїх гарячих почуваннях перетопила своє серце і думку — і якою оволодів цілковито розум. Дійшовши до такого ступня зрілости, він ясно здає собі справу із положення, в якому перебуває його нарід, і постійно думає над тим, як би йому допомогти.

Застерігається, одначе, що його не цікавить пропагування такого патріотизму, який хоче вивищити один нарід, щоб він міг потім гнобити слабший від себе нарід. „Я хотів би, щоби брати рідної мені нації чули тільки любов для кожного ближнього, а не ненавість, щоби мали почуття справедливости, щоби могли стати сильними духом і науково, щоби матеріяльно піднеслись до такого добробуту, щоби могли вживити і себе і других бідніших від себе".

І тому його серце горить обуренням, коли довідується, як поступають поляки з українцями на західних українських землях. Полякам він має нагоду приглянутися зблизька, здобути собі серед них численних приятелів, але у відношенні до українців окреслює їх як ворога „сильного і завзятого".

Засобами до покращання долі українського народу повинна бути „щира праця, витривалість, чистість тіла і душі, любов до всього, що благородніше... Нам треба, — каже цей небуденна людина, — здорової, чистої науки філософів і сильного, здорового тіла, щоб могла замешкати в нім здорова, мисляча душа. Робім добре для самого добра..."

Він сам так поступає і почуває себе щасливим. Його слова щирі і перконливі, бо походять з глибини серця.

Безперечно, що глибоку мудрість його слів дали нашому мистцеві подорожі по світі, що, як відомо, дають більше як прочитання тисяч книжок. Одначе, подібно як і Шевченко, перестерігає й автор листів проти згубних впливів чужини. „Перестаньмо уже раз бути дітьми, — пише він, — занехаймо забаву ляльками і забобонами з чужини, бо шкода часу, ума і нервів на ті всі торжества „поганського обжерства". Нехай бавляться ті, у котрих достатком і чаша щастя переливається аж до шаленства — для нас тепер тільки праця і праця конечна, розумна, без крику „ми не дамось", будем смішні ідучи до бою із карлів зложеними легіонами".

Перечитуючи листи Олександра Мишуги ще й ще раз, ми відчуваємо, що до нас говорить велика людина, а передусім, що говорить повну любови правду. Ми мимоволі ростемо думкою, що таку людину породив наш нарід, і це дає нам запоруку, що велика є сила цей народом велика, світла майбутність.

Коли Ви вважаєте себе політичним емігрантом — амбасадором України, та знаєте про великий вклад Українського Народного Союзу в змаганнях за права України та українців, Ви напевно свідомі обов'язку бути членом цієї організації.

„НАРОДНО - ДЕМОКРАТИЧНІ" ШИБЕНИЦІ

День 27-го січня 1956 р. порівнюють деякі політики вільного світу, зокрема західньонімецькі, з днем 17-го червня 1953 р. У червні піввсо німецьке робітництво східнього Берліну та інших міст голіруч проти совєтських окупантів та їх східньонімецьких лакеїв „і задемонструвало перед цілим світом свою непохитну волю до вільного життя. В січні східньонімецькі наганяйчі Москви виявили перед цілим світом своє правдиве обличчя і потвердили, що їхня влада тримається тільки шибеницями та безприкладним терором. Дня 17-го січня ц. р. східньонімецький найвищий суд виніс два присуди кари смерти за „авербунг", себто за відтягання спеціялістів від праці в НДР (Німецька Демократична Республіка) і за намову до втечі в Західню Німеччину. Щоб підкріпити свої бандитизм найгіршого сорту, причепив „суд" двом підсудним „шпигунство на користь американців". „Доказом" проти одного підсудного було те, що він своїм товаришам праці пересилав листа з Західньої Німеччини, де було сказано, що він може там дістати добру працю.

Промова „п р о к у р а т о р а" Мельсгаймера не різнилася ні на йоту від „промов" Вишинського чи іншого „народно - демократичного" вішальника. По „лінії" Кремлю говорив цей східньонімецький вішальник про „поступ" та „мир", а напередодні проголошення „присуду" орган компартії НДР, „Нойєс Дойчлянд", пишучи про перебіг цього процесу, зацитував відомі слова „генія російського народу" Горького: „Якщо ворог не здається, треба його знищити".

НДР переживає дуже важку господарську кризу, і тільки ця криза могла примусити уряд піти на дорогу шибениць „а рівночасно робити зусилля про признання його Заходом і пропагувати „коекзистенцію". Бо зовсім певне, що східньонімецькі бонзи свідомі того, що згаданий „присуд" відтягає признання уряду НДР на довгий час, а питання „коекзистенції", підтверджене шибеницями, може знайти відгомін тільки у „народних демократів". П'ятирічка в НДР стоїть перед загальним провалом, і цей факт підриває довір'я навіть в комуністичному світі. Слідом за цим провалюються торговельні договори з закордоном, а зокрема, як повідомляє швайцарська та західньонімецька преса, Індія і Єгипет починають чимраз критичніше оцінювати зобов'язання НДР відносно достав, особливо з ділянки важкого промислу.

„Кожний день — це програний бій НДР в холодній війні, зокрема в ділянці промислу" — так оцінює ситуацію швайцарський щоденник „Базлер Нахріхтен". „Програний бій" — це втеча кожного дня кількох сотень фахових робітників, інженерів, техніків і т. п. до Західньої Німеччини, де вони в зв'язку з високою коньюнктурою знаходять негайно працю. Втеча робітників — це головна журба теперішнього уряду НДР. Вже восени 1955 р. порушував це питання прем'єр-міністер НДР на засіданні Центрального Комітету Компартії. І вже тоді робив натяки на репресії з приводу втечі фахових сил. І коли різні заходи не могли здержати втечі, бо НДР перебуває в осібному положенні як інші „народні демократії" — пішов уряд на дорогу шибениць. Але й це не змінить ситуації.

Східньонімецькі шибениці викликали не тільки в Західній Німеччині „але в інших країнах вільного світу бурю протестів „протестаційних сходин, залв і т. п. Вони витворили неприємну ситуацію і для недавно прибулого до Бонну совєтського посла Зоріна, який в своїй діяльності почав, між іншим, пропагувати „коекзистенцію" між Західньою та Східньою Німеччиною. Нема сумніву, що східньонімецькі вішальники читали твори Леніна, зокрема т. 27, де на стор. 296, цей „геній" пише так:

„Суд не має вистерігатися терору, але мусить терор приписати принципово, ясно, одверто і без ніяких прикрас застосовувати". Проте, вільний світ вірить, що терор та шибениці, — це останній етап насильства комунізму над людиною і народами. І вірить у те, що бажання волі сильніше за шибениці й терор.

Нестор

ПОВОРОТ

Вернувся я, де вільхи й риби,
Де м'ята, іви, де квітчасті стіни;
І знов цілую чорні скиби,
Припавши серцем на коліна.

Ой, похилилось надо мною
Як мати понад сином, полум'яне.
І знов мене земля напоїть.
Мов квіт росою, поцілунком
[тьмяним.

І чорні скиби і сині плавні,
На полі хмари, наче плахти
[висять.
Тут я у кучерявім травні
Під вільхами і сонцем
[народився.

Б. І. АНТОНИЧ

Іван Смолій

ЗРАДА

(Оповідання)

(10)

Або от, — продовжувала вона, — не кохає вас чоловік. Може й любив колись, та чи можна довго встоятися в одних почуваннях? Може й довіку любив би, та виявилося, що не варті ви його. Йому б угору, йому б допомогти, а ви тримаєте його самолюбно тільки для себе і зовсім не помічаєте, чим живе ця людина, яка велика в неї душа. І, замість окрилити її до життьового змагу, замучуєте його дрібничками.

— Ви — безсоромні! — промовила вперше Люба, глянувши на Валю.

— Ха! Я безсоромна? — зачудувалася вдавано Валя.

— Так. Ви — нахаба!

— Я рада, що ви озвалися, Любов Павлівна. Я, оце не так вже коротко на квартирі з вами, доводиться щодня зустрічатися, а рідко чую ваше слово.

Десь вчувся гуркіт мотору, заяснію в далині і погасло між хатами світло прожектора.

— Може гості до вас? — завважила Валя. — Здається, автомашина. Але, Любов Павлівна, скажіть, чому це я нахаба.

— Ви — безсоромна вуличниця! — потвердила Люба, щораз більше втрачаючи панування над собою.

— Справді? Ви вишукуєте щораз нові епітети. У вас неначе фантазія. Ну, який черговий комплімент для мене? — спитала Валя. — А ненавість у ваших тернових очей аж палахкотить, аж палить.

— А в ваших голубиних один цинізм. Чого прийшли ви в мою хату?

— Я у вашу хату?

— Чого прокралися в моє життя і розбиваєте його?

— Ах, ви так патетично, Любов Павлівна! Я зворушена. Але, на жаль, не розумію, про що мова мовиться. Я прокралася в ваше життя? Та навіщо ж мені прокрадатися в ваше життя? Живіть собі на здоров'ячко!

— Безсоромна! Це тільки у вас така мораль.

— У кого і яка?

— У вас, у людей, що прийшли сюди...

— Цікаво! Яка ж це моральність у цих людей?

— Мораль джунглів!

— Прекрасно! Продовжуйте, Любов Павлівна.

— Ваш безодинний цинізм — ось ваша мораль. У мене серце розривається з болю. Я мала щасливе життя. Ви прийшли і зруйнували його. І тепер ще знущаєтеся з мене. Ви думаєте, я б терпіла? Але ви можете робити, що хочете, бо за вами ваша влада, що помагає насильству.

— Інтересно.

— Ви як ті розбійники, ви всі однакові!

— Ви здорово розговорилися, Любов Павлівна. Мабуть, за всі минулі часи хочете наговоритись. І що ж це я загарбала у вас розбоєм? Що? Може його? Павла Івановича?

— Ви опутали його!

— Ха! Опутала! Це знаменито! Бачите! Я побідила вас. І чим? Насильством? Хіба ж я вас насильством серцем полонити людину?

— Хитрощами ви опутали його!

— Може й хитрощами. Вдармося в груди, Любов Павлівна, та чим же було б мені, жінки, без хитрощів? Без тієї дрібки жіночої лукавости, що її ніхто не вважає за злочин, що навіть мила? А Павло Іванович, ну що ж він мені? Хороша людина, більш нічого. Бачу, сумує, жалко стало, пожаліла. Велике в нього горе. І нікому розрадити. Питаю оце: що з вами? А він мовчить. А там не витримав: Эх, каже, Валя, таке життя, таке життя, що вже далі нікуди... Не хвилюєтеся, Любов Павлівна, але як він мені так сказав, то мене за серце хватило. Не має ця людина щастя в світі. І забажалося підійти, погладити оті неслухняні кучері над його високим, розумним чолом...

— Замовчіть! — скрикнула Люба.

— Ха-ха! — зареготалася Валя, похитуючись на стільчику. — Ви, Любов Павлівна, подібні тепер до розлюченої кішки. Мені здається, що мушу берегтися, бо ви видряпаєте мені очі.

— Ви... московка! Совєтська!

— Це зневага?

— Так! Ви — розбійники, безсоромні розбійники!

Люба метнулася, до шахви, накинула пальто, поспішно зав'язала хустку. Бігти, бігти звідси в темінь ночі, невідомо куди, щоб тільки звідси, щоб якось втишити несамовитий біль.

Вона побігла до дверей, відчинила і з жахом подалася назад. У сінях хтось стояв. Вона пізнала зразу високу, струнку постать у мундурі.

Єгоров увійшов мовчки, повільно „як з'ява, старанно зачинив двері.

— Алексєй! — гукнула Валя. — Як хорошо, що ти приїхав! Я прямо потребую твоєї допомоги.

— Невже?

— Любов Павлівна збиралася видряпати мені очі.

— Невже? Чому це? — ніби щиро здивувався Єгоров.

— І зневажає нас усіх, нашу владу. Називає нас розбійниками. А мене тим завгодно — повією, вуличницею. А найперше — московкою, совєтською.

— Це правда? — запитав Єгоров оніміло Любу.

— Свідчу, що правда! — загукала Валя.

— Тоді, Любов Павлівна, я мушу з здивуванням ствердити, що ви поповнили злочин. Зневага влади — великий злочин. Мені не остається нічого більше як арештувати вас.

— Чого ви хочете від мене? — розпучливо запитала Люба.

— Нічого особливого, Любов Павлівна. Ви тільки підете зі мною в район. Ви арештовані.

— Це підла провокація, — прошепотіла Люба.

— Чуєш, вона каже провокація! — знов вигукнула Валя.

— Це — знущання над безборонними. Ви... ви у змові. Чого ви хочете від мене? Ідіть собі, ідіть собі!

Єгоров стояв перед нею спокійний і ніби приязний. Він торкнувся злегка її рамена, навіть поглядав ніжно.

— Любов Павлівна. Краще не витрачайте слів, бо кожну з них погіршує своє становище. Ви ідете в район. Я приневолений арештувати вас. Думав погостювати у вас сьогодні вечором, що ж, склалося інакше. Та не бійтеся. Ви моя арештована. Я дам вам хорошу опіку. І не опиратеся, Любов Павлівна, смішний ваш опір. Пішли!

Він говорив і вів її безвольну, наче непритомну, до дверей. У дверях оглянувся, моргнув значуче на Валю.

Крізь двері, що їх забули зачинити, вівнув вітер у пусті кімнати. Від дужого подуву світло лямпи заблимало тривожно, пригасаючи то спалахуючи у понурих розблисках. Потім вогник лямпи випрямився.

Валя зачинила двері. Вона розглянулася по кімнаті, взяла в руки покинуте вишивання Люби, шпурнула його в кут і подалася в свою кімнату. Її розмріяний спів долітав звідти все одним рефреном. Вреші спів затих.

У мешкання ввійшов поспішно Юрієвський. Він зупинився з недовір'ям посеред пустої кімнати, потім кликнув:

— Люба!

Нікого. Він заглянув у сумежну кімнату, в кухню, вибіг на ганок. Його поклики падали глухо в темінь вечора без відповіді:

— Люба! Люба!

Є. Вертипорох, Голова НТШ,
Торонто, Канада.

ПРОФ. ВАСИЛЬ М. ІВАНИС

Слово виголошене з нагоди 40-літньої наукової та громадсько - політичної діяльности.

Василь Миколаєвич Іванис народився 22-го березня 1888 р. (старого стилю) в Станиці Анастасієвській на Кубані (Кавказ). Національности української, віри православної, одружений і має одного сина.

Середню освіту (гімназійну) здобув у Середньо-Технічній Школі в місті Ростові над Доном, яку закінчив у р. 1909. В літні ферії під час цих студій працював практикантом на фабриках: нафтодестилярні в Баку, на гарбарні в Таганрозі. Тоді теж належав до нелеґального товариства „Українське Землячтво", що працювало гуртками над самоосвітою, даючи доповіді на теми біологічні, природничі і політично-економічні, далі члени гуртків розповсюднювали літературу на різні теми, що приходила з Харківського Інституту. Збори (по 7-ох) відбувалися на кватирах, а літком в лісі т. зв. Балаганівської Рощі над Доном.

Високу освіту одержав у Московському Комерційному Інституті. В 1910 р. відбув 1-річну військову службу, як однорічний доброволець (вольноопределяющий) в 3-му Пластунському Батальйоні Піхоти (Кубанське Військо). Після військової служби студіював далі на Новочеркаському Інституті, який закінчив у 1915 р. із званням Інженера-Технолога 1-го розряду (т. зн. мав дуже добрі і добрі оцінки з предметів). Дипломовий проєкт (рисунки) на тему: Нафтова дестилярня з використанням теплоти (кондензації продуктів) і лябораторійну премію. Він досліджував кубанську нафту, що є багата в ароматичні вуглеводні (бензоль, тольоль і ін.). В часі тих студій працював практикантом в лябораторії (Ростов над Доном) і в Дестилярні нафти Владикавказької залізниці в м. Грозному. Вже інженером закінчив скорочений курс Михайлівської Артилерійської Школи в Петербурзі.

В часі І. світової війни спершу брав участь як гарматний старшина на Турецькому фронті, а потім був відкомандирований, як інженер, на фабрику виробу синтетичного фенолу (карболевої кислоти) в Паромановo на Донщині. Майже рік був дижурним інженером, а пів року директором цієї фабрики.

Під час революції спершу брав участь, як гарматний старшина, у т. зв. Добровольчій та Кубанській Арміях. Коли в тому часі приїхав з Новоросійська до Анастазієвської Станиці, відбувалися саме вибори до Краєвої і Законодавчої Кубанської Ради і його (1918 р.) обрано делеґатом до одної і другої. Краєва Рада, числом 600 душ, давала загальні директиви й обирала Отамана Кубанського Краю, а перед Законодатною Радою, числом 80 душ, був відповідальний Уряд. Ювілят був пів року Міністром Торгівлі і Промислу й Головою (Прем'єром) Кубанського Уряду. З 1920 р. перебрав теж обов'язки Кубанського Військового Отамана.

Під час еміґрації в Чехах виїхав в р. 1924/25 до Америки і працював у Підприємстві Стандард Ойл Компані в м. Байоні один рік, а опісля виїхав назад до Европи і 1 жовтня 1925 р. прибув до Чехо-Словаччини. В Українській Господарській Академії (основаній 1922 р.) в м. Подєбрадах був лектором, доцентом та професором. На доцента габілітувався в р. 1927, а 1932 р. представив професорську працю та її захистив. В Академії (УГА) керував через 9 літ катедрою Хемічної Технології та викладав дисципліни (предмети). На Інженерійному Факультеті: хемічну технологію дерева, хемічну технологію неорганічних продуктів, технологію нафти, оброблення шкіри, технічно-хемічний аналіз і лябораторійні вправи. На Лісовому Відділі Агрономічного Факультету викладав і провадив вправи з хемічної технології дерева, а на Економічному Факультеті викладав „промислові сировини".

З відкриттям Українського Технічно-Господарського Інституту (УТГІ) на місце Української Господарської Академії, став його професором і перші два роки (1932-34) керував Технічним Відділом. Професором УТГІ залишився по сьогодні. Цікаво тут згадати, що в 1932 р., коли відбувалась в Шикаґо Міжнародна Виставка, він був керівником групи 6 інженерів, що опрацьовували мапи і графіки про Україну. Деякі мапи були лише технічно опрацьовані і виконані, але напр. мапи промисловости України, Геологічна Карта України і численні графіки були опрацьовані Ювілятом.

В Українській Господарській Академії в Подєбрадах виконував такі адміністративні функції: 1 рік був секретарем Професорської Ради, один рік продеканом, 5 років деканом Інженерійного Інституту, а 2 роки керівником (деканом) на Технічному Відділі УТГІ.

Будучи в Празі, живо займався Студентським Допомоговим Комітетом і зумів видобути фонди (Америка, Канада) на 30 студентських стипендій на протязі кількох літ.

Із заснуванням Української Наукової Асоціяції в Празі був два роки головою Технічної Секції, і брав участь в двох наукових З'їздах. Після створення Союзу Організацій Інженерів Українців на Еміґрації (1932 р., Чехо-Словаччина) став її головою. Коли видавався журнал „Український Інженер" (1931-1934), був його головним редактором. Як голова цього Союзу, був членом Управи „Академічного Комітету" в Празі протягом 4-ох років.

В 1936 р. виїхав до Галичини і до 1939 р. працював учителем (сільсько-господарська хемія, технологія, фізика й математика) в Українському Рільничому Ліцею в Черниці в Галичині. Тут зорганізував видавництво і видав 2 підручники для ліцею: Сільсько-Господарську Хемію і Сільсько-Господарську Технологію.

Під час другої світової війни (1939-1944) був часово в Берліні і Кракові. В Пшеворську при Цукровій фабриці зорганізував Олійрню (для виробу ріпакової олії) і вирібню мармеляди. Далі перейшов до Люблина і був технічним керівником усіх гарбарень і млинів (що в той час були підпорядковані державі). В 1944 р. коли надходили большевики, виїхав через Краків до Дрезна, а потім прибув до Праги (1945 р.), де допоміг багато до виїзду УТГІ до Німеччини (Реґенсбурґ, Баварія). В часі переїзду поїзд був збомблений, вагон з бібліотекою і касою загорівся і все пропало. З Праги виїхав через Карльсбад до Баварії, а звідтіля в англійську зону, де перебував до виїзду до Канади. На скитальщині (1945-1948) був представником УТГІ на англійську зону.

До Канади переїхав у році 1948 і осів в м. Торонті.

Ювілят написав наукові, експериментальні і теоретичні праці і друкував їх мовами українською, польською, російською, німецькою і англійською.

Найбільші його праці і найцікавіші є про нафту і її перерібку. Вони займаються спеціяльно переробл̀юванням нафти на бензину кракуванням, себто огріванням чи перепроваджуванням пар нафти понад каталізаторами з хлоридів металів (алюміній і інші) без тиснення. З солярової олії (грозненська нафта, Колінська рафінерія) одержував 40% бензини.

Далі займався джерелами енерґії (паливо) і використанням енерґії на Україні. Займався економікою України. Дві його більші праці: „Енерґетика України і Північного Кавказу" та „Промисловість України і Північного Кавказу". Видав теж кілька підручників для УТГІ. Він написав усіх 36 окремих праць.

В Канаді співробітничає у різних органах (газетах) і написав та видав три книжки (О. Болотенко — „Козацтво і Україна", В. І-с — „Імперіялізм Московщини, Росії та Совєтського Союзу" та В. Іванис — „Симон Петлюра — Президент України").

За його наукову працю Наукове Товариство ім. Шевченка вибрало його дійсним членом в Природничо-Матем.-Лікарській Секції (1952 р.). Є почесним членом Українського Відділу (ч. 360) Канадійського Леґіону в Торонті.

Крім цього появилось багато його статтей на різні теми, в тім і політичні, в різних журналах і газетах, числа яких трудно подати. На IV. Науковій Конференції НТШ Торонто, Канада (1953) мав доповідь на тему: „Басейн Чорного Моря". На Сесії, присвяченій 700-літтю Львова (6. 2. 1954) доповідь на тему „Перший раз у Львові (Конґрес Українських Інженерів 1932 р.)". На V-ій Науковій Конференції (1954) — доповідь п. н. „Чинність наступників Сталіна". На VI-ій Науковій Конференції (1955 р.) — „Тотальна та переможна криза в СССР". Треба додати, що на І-ім Конґресі Українських Інженерів Америки і Канади в Торонті (5 і 6 IX. 1955) відчитано доповідь Ювілята про промисловість України.

В короткому огляді я старався представити коротенько всі найважливіші етапи життя Ювілята і з них бачимо, якою многогранною була його діяльність і які всесторонні його зацікавлення проблемами науковими і політичними, зв'язаними з Україною.

З Листів до Редакції

Вш. Пане Редакторе!

Ласкаво прошу не відмовити вмістити у Вашому Хвальному часописі таке: Не розпоряджаючи можливістю подякувати окремо всім, що так чи інакше взяли участь у влаштуванні відзначення моєї 40-літньої діяльности, що прийшли на це свято і склали привіт, що надіслали письмові привіти, що надіслали подарунки, — всім оцим шляхом моє щиросердечне спасибі.

В. Іванис.

Торонто, 20 грудня 1955.

СТУДІЙНИЙ ФОНД ДЛЯ СТУДЕНТІВ ПРИ ТОВАРИСТВІ УКРАЇНСЬКИХ АМЕРИКАНСЬКИХ ГОРОЖАН

В сорок сьому річницю Товариства Українських Американських Горожан у Филаделфії, при 847 Н. Френклин вулиці встановлено на Річних Зборах, якими проводив д-р Павло Дубас дня 29 січня 1956, Стипендійний Фонд ім. д-ра Володимира Коваля.

Стипендії будуть уділені заслуговуючим студентам університетів, членам або дітям і сиротам членів вже з початком шкільного року в вересні 1956 року.

Д-р Павло Дубас,
предс. Річн. Зборів;
Митро Пасічник,
секретар

ПРЕДСТАВНИКИ УКРАЇНСЬКИХ УСТАНОВ У МЕЙОРА МІСТА ПЕРТ АМБОЮ.

Представники об'єднаних українських організацій міста Перт Амбой, Іван Будняк, панна Марцеля Будняк, Іван Швайлик, Анна Стечак, Петро Стахів і Веч. о. Петро Ґабро — передають посадникові Джемсові Дж. Флинновi український прапор для вивішення в Дні Української Незалежности.

СВЯТА ДЕРЖАВНОСТИ І СОБОРНОСТИ

У Перт Амбой, Н. Дж.

Як інші громади, також українська громада м. Перт Амбой у стейті Ню Джерзі відзначила урочисто цього року січневі роковини. Ще у листопаді минулого року, за ініціятивою п. І. Будняка, голови відділу УНС та п. П. Стахова від відділу ООЧСУ постав організаційний комітет для підготовки свята, а згодом, на сходинах всіх організацій, утворено діловий комітет, до президії якого увійшли: п. І. Будняк — голова; пані А. Стечак — секретар і п. П. Стахів — скарбник. На жаль, не всі організації включилися активно до роботи, бо всю роботу виконували лише згадані три особи.

Свято складалося з двох частин. Перша частина зовнішньо пропаґандивна мала відбутися в міській управі і друга частина внутрішньо українська.

Комітет поставив собі ціллю придбати український національний прапор і передати його до міської управи та підготовити відповідну програму. Треба було зібрати найперше фонди на закуп прапору. З другого боку місцевий відділ ООЧСУ почав підготовку другої частини академії. Треба зазначити, що ввесь труд не пішов намарно. Українське громадянство поставилося прихильно і фонди зібрано та прапор закуплено.

Кілька днів перед заповідженим днем, посадник міста п. Дж. Флінн видав проклямацію, проголошуючи український тиждень. В заповіджений день 19 січня, у вечорі біля міської управи почали збиратися українці старі піонери, молоді, народжені в Америці, як також новоприбулі. Всі вони заповнили вщерть залю. З прибуттям посадника починалося свято. На залю, як почесні ґості входять: посадник міста Дж. Флінн, стейтовий секретар Е. Паттен, фріголдер Г. Оттовскі, отець Я. Ґабро, парох греко-католицької церкви, командант поліції Перт Амбой І. Швайлик, повітовий урядник Дж. Доффі, комишенери, члени ділового комітету та представники організацій. Свято відкрив і привітав гостей голова ділового комітету п. Будняк, а хор греко-католицької церкви під керівництвом п. С. Грабара відспівав американський гимн. Отець парох перевів молитву, прохаючи Всевишнього, щоб зіслав волю Україні. Хор відспівав Отче Наш. Після відкриття п. Будняк попросив до слова команданта поліції п. Швайлика, як головного промовця. Пан Швайлик, в коротких, але змістових словах англійською мовою насвітлив історію України від княжих часів і до сьогоднішнього дня. У своїй доповіді вказав він на боротьбу українського народу проти большевицької Москви, переслідування церкви і геройську боротьбу УПА, яка уже десять років по закінченні війни продовжує змаг. Після доповіді наступило передання прапору посадникові міста. Пані Анна Стечак і панна Марселя Будняк в українських народних одягах піднесли прапор посадникові на гарно вишитій подушці, що її подарувала пані А. Ковалюк. Передаючи прапор, пані Стечак подякувала посадникові за його прихильне ставлення до української справи і висловила бажання, щоб цей прапор повівав на щоглі кожного року в день 22-го січня. Приймаючи прапор, посадник подякував за приємність, яку зробила йому українська громада, бо відколи він є посадником, ще не був на такій урочистості. Посадник обіцяв, що прапор який він одержав, кожного року буде повівати поруч американського в день 22-го січня.

Черговий промовець стейтовий секретар Е. Паттен, (який прибув, не зважаючи на те, що був делеґований губернатором в інше місце), привітав українців з цим святом та побажав волі українському народові.

Далі промовляли: панове Г. Оттовскі, комишенер Мігалко, повітовий урядник Дж. Доффі, які висловили свої симпатії і побажання українській громаді Перт Амбой та українському народові.

Наступною точкою програми була передача книжок про Україну в англійській мові, які закупив діловий комітет. Частину книжок передано до місцевої публічної бібліотеки, а другу частину до шкільної бібліотеки. Книжки передали в імені комітету пп. С. Галата і Ваверчак. Приймаючи книжки, комишенер Лушка подякував за цінний дарунок і за вклад українців в розбудову місцевих бібліотек.

З черги хор відспівав пару українських колядок і українським національним гимном закінчено це направду величаве свято, як сказав на закінчення п. Будняк: історичний день в житті української громади Перт Амбою. В неділю 22-го січня разом зі сходячим сонцем, на щоглі біля міської управи, замаяв український прапор.

Друга частина свята - академія в честь 38-их роковин української незалежности відбулася 29-го січня. В Українськім Народнім Домі зібралася українська громада, щоб відзначити це урочисте свято. Свято відкрив культ. - освітній референт відділу ООЧСУ п. В. Гладич, а присутні відспівали американський гимн. Промову в англійській мові виголосив п. І. Швайлик, командант поліції міста Перт Амбой. Пан Швайлик візвав присутніх, щоб не зупинялися на тому, що досі осягнено, а далі продовжували роботу для пропаґанди української справи.

Змістовний реферат в українській мові виголосив гість з Ню Йорку, секретар Головної Управи ООЧСУ, д-р В. Несторчук. В свому рефераті п. Несторчук насвітлив історичні події 1918 року та вказав на значення четвертого Універсалу для української спільноти.

В мистецькій частині виступив мішаний квартет „Бандура", який відспівав низку українських пісень. Як і годиться, свято закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

Г. Т.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УНРАДИ

Виконавчий Орган УНРади відбув свої засідання 13 й 26 січня 1956 р., обмірковуючи справи поточної політики та організаційного, фінансового й пропаґандивного характеру.

Доповідь про листування з президентом УНР в екзилі д-ром С. Витвицьким та з представництвами в ЗДА, Канаді, Англії, Італії, Австралії, Бельгії, Франції, Бразилії, Швайцарії, та про порушені ними справи, зробив заступник голови ВО УНРади С. Довгаль. Виконавчий Орган розглянув усі питання, що їх порушено в листах, і прийняв відповідні рішення, про які повідомлено Представництва ВО чи окремих діячів.

В грудні мин. року й січні ц. р. Виконавчий Орган видав дві відозви до українського громадянства з нагоди Різдва Христового й Нового Року та з нагоди Свята Державности 22-го січня й подбав, щоб ці відозви були надруковані в українській пресі.

На внесок в. о. голови представництва на Австралію Кирила Закревського, Виконавчий Орган іменував членами того Представництва інж. Івана Грушевського й С. Яськевича.

Виконавчий Орган поробив заходи щодо створення Центрального Комітету для вшанування пам'яті Голови Директорії і Головного Отамана Військ УНР С. В. Петлюри. До Комітету увійшли представники усіх українських політичних організацій, ЦПУЕН та військових об'єднань. Комітет оформив своє існування 13 грудня 1955 р. у Мюнхені з ініціятиви члена організаційної комісії, покликаної в липні мр. Виконавчим Органом УНРади.

Вислухано доповідь керівника ресорту преси й інформації Ф. Пігіда про виготовлення й закінчення підготови до друку книги, присвяченої жидівсько-українським відносинам під час будівництва Української Народньої Республіки (рр. 1917-20). Виконавчий Орган ухвалив видати цю книгу в англійській мові.

Центральний Комітет для вшанування пам'яті Симона Петлюри в Америці, що був створений кілька років тому заходами представників ДЦ УНР, видає книгу „Симон Петлюра", що міститиме статті, листи, документи Небіжчика. Книга матиме 400 сторінок друку, портрет Симона Петлюри і фотокопії окремих його листів. Ця книга буде першою збіркою писань, першоджерельним матеріялом для пізнання шляху Симона Петлюри — підпільника-революціонера, організатора українського війська, Голови Директорії УНР. Книга вийде з друку до 30-х роковин Його смерти. Комітет цей очолюють діячі УНР, генерал О. Загродський і д-р Кость Паньківський, та інші видатні особи.

Окрему увагу присвячено на цих засіданнях Виконавчого Органу питанням активізації різних заходів перед міжнародними чинниками спільно з центрами, приналежними до Ліґи Визволення народів СССР. Доручено представникові Виконавчого Органу запропонувати іншим партнерам Паризького Бльоку плян дальших спільних дій на міжнародному форумі та активізувати пропаґандивні акції, спільні виступи Ліґи перед відповідальними чинниками вільних країн та перед західньою пресою.

Також ухвалено пожвавити діяльність Товариства Прихильників Об'єднання Европи, яке було зорганізоване в Мюнхені ще в жовтні 1950 р. Активність цього Товариства в останній час підупала внаслідок виїзду чималої частини діяльних його членів до нових країн поселення.

Прийнято до відома інформацію про заходи, що їх пороблено в справі оборони права азилю української еміґрації в країнах вільного світу. Слід зазначити, що відповідальні представники ОН, як також німецькі урядові чинники заявили в пресі та в окремих повідомленнях і на конференціях журналістів, що вони не допустять примусу над еміґрантами, що право азилю в Західній Німеччині забезпечено всім, хто бажає тут перебувати, а також не допустять ніяких совєтських репатріяційних комісій, які мали б обтяжувати своїми відвідинами окремих осіб, що перебувають в Німеччині.

В осередку української еміґрації наприкінці минулого й на початку ц. р. їздили з доповідями члени Виконавчого Органу, члени Української Національної Ради та інші доповідачі. Ці виступи підготував і організував Виконавчий Орган з метою інформації про сучасну політичну ситуацію та про українську визвольну акцію, що її провадить Державний Центр УНР.

(Укр. Інформ Бюро)

ВИКОНАЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК

У цій рубриці друкуємо з признанням і подякою імена тих громадян, що прислали свою пожертву на фонд дитячого журналу „Веселка".

СПИСОК Ч. 51

М. Баринч, Йонґстави	4	К. Сіко, Клівленд	1
Б. Островський, Ошава	4	М. Нечипор, Фила.	1
С. Сеньків, Фила.	4	Е. Волошин, Фаррел	1
В. Скібіцький, Шикаґо	4	З. Лончинський, Дітройт	1
Д-р О. Семків, Тіллє	4	О. Скоратко, Клівленд	1
І. Бачинський, Трой	4	В. Волчанський, Фила.	1
І. Поточак, Кенморе	4	М. Копистинський, Росфорд	1
І. Кравецький, Літтл Фоллс	4	Н. Королишин, Дітройт	1
Г. Мичуда, Черривіл	4	Н. Нечепоренко, Джефферсон	1
В. Чачка, Балтімор	4	Е. Капюка, Ньюарк	1
Проф. Ю. Зав'янський,	4	Ф. Задорожний, Шикаґо	1
П. Коцур, Вотерваліт	4	А. Телманік, Вейртон	1
І. Панчук, Батл Крік	4	Н. Дек, Ютика	1
З. Суліван, Брент Рок	3	Н. Н. Менчестер	1
П. Бегін, Шикаґо	3	Ф. Савечка, Гартфорд	1
Г. Демянчук, Бруклин	3	І. Стець, Тускаравас	1
С. Дубневич, Судбурі	3	П. Шиманський, Менчестер	1
С. Липка, Клеймонт	2	І. Задорожний, Ньюарк	1
П. Білий, Вунсакет	2	Я. Дмитрів, Рачестер	1
М. Драбік, Вотерваліт	2	В. Семерак, Шикаґо	1
Н. Зісн, Гартфорд	2	А. Крих, Боффало	1
І. Мелимука, Дітройт	2	Ю. Гірняк, Клівленд	1
М. Малгівський, Гудсон	2	М. К. Боффало	1
В. Іваніків, Дітройт	2	Н. Плюговський, Ню Гейвен	1
П. Теплицький, Боффало	2	К. Лукач, Вілкс Бері	1
І. Левицький, Кентон	2	Н. Дуткевич, Тарентум	1
Д. Міскало, Ейкрон	2	І. Усик, І. Шикаґо	1
М. Наконечний, Фенікcвіл	2	С. Ворожбит, Йонґстави	1
К. Пелешок, Ню Йорк	2	М. Лоза, Боффало	1
М. Вацик, Ню Йорк	2	С. Вавжинецький, Атол	1
Н. Луцишин, Рачестер	2	В. Бацвин, Шикаґо	1
П. Мірчук, Клівленд	2	В. Ласснюк, Ню Йорк	1
Д. Давидович, Клівленд	2	А. Дмитрюк, Боффало	1
Г. Гайковий, Вунсакет	2	А. Гирчак, Монессен	1
В. Керницький, Дітройт	2	Л. Фесоловіч, Тейлор	1
П. Паславський, Голідейсбурґ	2	М. Дворянин, Дітройт	1
Т. Левицький, Клівленд	2	А. Лелет, Пасейк	1
М. Шевців, Трентон	2	Г. Сидоренко, Шикаґо	1
П. Велґан, Клівленд	2	П. Евазенко, Клівленд	1
Г. Стахура, Гіллсайд	2	В. Бурак, Блекстон	1
Т. Волощук, Джонстави	2	М. Єдинак, Честер	1
П. Галишин, Дітройт	2	А. Кохарський, Гарвей	1
І. Пірко, Шикаґо	2	Т. Шкорупа, Вілмінґтон	1
Е. Гасяк, Ст. Джозеф	2	П. Коцюба, Вунсакет	1
С. Гунька, Рачестер	2	Н. Карчок, Деррі	1
М. Драгош, Ютика	2	М. Кравець, Шикаґо	1
М. Баран, Вайтстон	1	К. Бахур, Варрен	1
П. Гіль, Лорейн	1	М. Хмельницький, Байон	1
П. Г., Лос Анджелес	1	М. Белендюк, Асторія	1
Р. Тенетило, Колдейл	1	І. Демчик, Нортгемптон	1
О. Сабатович, Рачестер	1	М. Міхальцевич, Честер	1
К. Карпюк, Віндсор	1	М. Гіцунський, Вашинґтон	1
М. Стадник, І. Шикаґо	1	Г. Коробій, Медісон	1
П. Турчин, Ковтесвіл	1	А. Рудник, Бабилон	1
А. Странко, Алентави	1	О. Решетило, Ліма	1
М. Лисак, Рачестер	1	А. Івашко, Бостон	1
А. Романюк, Міллвіл	1	Г. Ткач, Голійок	1
о. Д. Профета, Бронкс	1	Е. Тимус, Пітсбурґ	50 ц.
А. Шкільний, Фила.	1		
П. Сторосько, Нантікок	1		
Д. Баран, Ню Іджл	1	Разом	$ 194.50

З НОВИХ ВИДАНЬ

„УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО ДІТРОЙТУ"

Накладом Злучених Жіночих Організацій Дітройту появилася книжка під повищим заголовком, як ювілейне видання з нагоди 70-ліття українського жіночого руху та 35-ліття громадської праці жіноцтва Дітройту. Книжка поділена на три частини.

На зміст першої частини складаються чотири статті, що дають загальний образ початків і розвою організованого життя нашого жіноцтва в Дітройті. Початків скромних і несмілих, диктованих патріотичним серцем, охотою служити громаді. З бігом літ приходив досвід і з ним і більший розмах у праці, поважні завдання. Автори двох статтей в цій частині є чоловіки, що з найбільшим признанням висловлюються про наше жіноцтво і його вклад в наше громадське життя.

В другій частині поодинокі організації говорять самі про себе. Розповідають історію своєї праці, своїх успіхів і невдач, порушуваних проблем, улаштовуваних імпрез. Вичисляють імена своїх давніших і теперішніх діячок, наводять підрахунки зібраного чи запрацьованого імпрезами гроша, вичисляють цілі, на які цей гріш роздано. Реєстр праці немалий. Є про що писати. Дві центральні організації: Філія Союзу Українок Америки і Злучені Жіночі Організації м. Дітройту подають огляд своєї координаційної праці, яка була конечна для вдержання порядку так на внутрішньому українському відтинку, як і для репрезентації і виступів перед американськими чинниками. Частина ця, хоч говорить про дрібну щоденну працю двадцятикількох жіночих організацій, читається дуже цікаво. Перед очима читача проходить безліч імпрез і підприємств, тисячі безкорисно відданих годин праці, великі тисячі призбираних грошей і безліч цілей, на які їх видано. З переліку тих цілей видно, що не було ні на Рідних Землях ні в Америці ніякої доброї справи, що була б нашому жіноцтву байдужа і якої вони не підтримували б, чи то працею, чи грошем. Ідея спільної репрезентації є гідна наслідування у кожній більшій місцевості і було б добре, коли б над нею призадумалися провідні жінки там, де такої репрезентації ще нема.

Ту частину доповнює перечислення деяких жіночих діячок, що були особливо активні на терені Дітройту. Побіч декількох сильветок з давнішої іміґрації є теж довша згадка про відому громадську діячку, лікарку і письменницю д-р Софію Парфанович, що прибула до Америки декілька років тому й осіла на постійне в Дітройті.

Третя частина книжки не стосується безпосередньо до Дітройту. Вона має назву: З жіночого руху. В ній знаходимо шість цікавих статтей про загальнокрайові організації, про Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій, як теж короткий огляд участи жінок в українських збройних силах. Особливу увагу в тій частині звертає стаття Ірини Павликовської, що подає огляд українського жіночого руху за останніх 70 літ. Огляд написаний річево і об'єктивно, читається дуже цікаво. Було б добре, коли б діячки поодиноких згаданих в цьому короткому огляді організацій доповнили його з часом окремими статтями чи то на сторінках нашої щоденної преси, чи на сторінках жіночого журналу „Наше Життя" і в той спосіб зберегли для історії якнайбільше подробиць про працю і змагання наших крайових організацій, які в свій час виконали велику роботу і багато причинилися до піднесення нашого загально - національного життя на вищий щабель, як теж докладніше розказали нам про поодиноких тодішніх діячок, між якими були великі індивідуальності, пам'ять про яких одначе затрачується і молодше покоління мало про них знає.

Недоліком цієї частини уважаю брак окремої статті про Український Жіночий Конгрес в Америці, що відбувся в Филаделфії в 1948 році і який виявив велике зацікавлення українського жіноцтва, перебуваючого в тому часі ще на скитальщині в Европі. Було б цікаво дізнатися про труднощі, зв'язані зі скликанням Конґресу, про критерії при запрошуванні делеґаток і гостей. Інформації подані з першого джерела були б цікавим матеріялом і причинилися б до роз'яснення тієї мало ще у нас знаної події з життя українського зорганізованого жіноцтва.

В цілому книжка робить добре враження і треба поручити її до прочитання всім жінкам. Давня іміґрація найде в ній спомин тих трудноців, які колись сама переживала, ставлячи перші організаційні кроки, а нова зрозуміє, в яких невідрадних обставинах приходилося колись працювати нашим піонеркам на американській землі і набере для тих піонерок респекту.

млд

Стівенсон проти порушування справи сеґреґації під час виборчої компанії

Портленд, Ореґон. — Демократичний кандидат на президента Адлей Е. Стівенсон заявився на пресовій конференції проти того, щоб справу спільних шкіл порушувати під час виборчої кампанії. Він домагається в цій справі „гармонії, єдности і культурного підходу". На думку Стівенсона не можна буде поліпшити становища негритянського населення при допомозі натиску федерального уряду, бо це тільки загострило б ситуацію і довело б до завзятої боротьби і відклало б корисне вирішення цієї справи. У своїй промові, виголошеній на прийнятті в честь Джефферсона — Джексона Стівенсон закидав республіканському урядові нерішучість у здійснюванні програми. Він сказав, що „динамічний консерватизм" президента Айзенгавера стався „динамічною дилемою його уряду, який не може на ніщо рішитися". Демократичний кандидат твердить, що президент Айзенгавер і члени його кабінету кажуть вгадувати американському народові, яка заява виясн\юс урядову програму. Стівенсон не порушував справи громадських прав ,але заявив, що негритянська студентка в Алабамі вернеться до університету, бо не добре сталося, що в цьому конфлікті мала вплив юрба. В фармерській програмі Стівенсон твердив, що фармери втратили під час республіканського урядування аж 27 відсотків свого прибутку.

Німецький уряд рішив припинити виплату коштів на утримання альянтських ґарнізонів

Бонн. — Більшість в західньо - німецькому уряді прихилились до рішучої постави міністра фінансів Шефера, щоб від 5 травня ц .р. не платити нічого на утримання американських, англійських і французьких військ, стаціонованих на території Західньої Німеччини. Умова про виплату 762,000,000 долярів на ту ціль, кінчається 5 травня й три названі західні великодержави стоять на становищі, що Німецька Федеративна Республіка повинна далі платити частину коштів утримання західніх військ у Німеччині, бо вона сама не має ще власної збройної сили для своєї оборони. Міністер закордонних справ Гайнріх фон Брентано хотів би піти назустріч бажанням Заходу з уваги на закордонно-політичні мотиви, але д-р Фріц Шефер орудує дуже сильним арґументом: уряд Аденауера, представляючи парляментові справу відбудови армії, подав кошти на неї у висоті 9 більйонів марок річно. Соціялісти, які є противниками участи Німеччини в НАТО й творення власної армії, казали, що ця справа коштуватиме німцям річно не 9, а 15 більйонів марок. Коли б тепер, мовляв, виплачувано далі західнім альянтам по 3,200,000,000 марок на утримання альянтських військ, то соціялісти могли б кричати, що не християнські демократи, а вони мали рацію, перестерігаючи, що відбудування армії і перебування в НАТО захитає німецьким господарством. Ото ж міністер фінансів Шефер вказує не тільки на труднощі німецької економіки, але й на внутрішньо - політичні наслідки цієї справи. З другого боку західні держави звертають увагу на такий високий стан німецької економіки, що вона не потребує західніх субвенцій на творення армії, ані того, щоб Захід видаткувався для запевнювання безпеки західньо - німецькій території.

ПРЕЗИДЕНТ ПІСЛЯ ЛІКАРСЬКИХ ОГЛЯДИН

В шпиталі ім. Волтера Ріда у Вашингтоні відбулася 70-хвилинна перевірка здоров'я президента Айзенгавера, в якій взяло участь шістьох спеціялістів. На фото: президент Айзенгавер з Дружиною прощається після оглядин з командантом шпиталю ген. Ліонардом Д. Гітоном.

АЙЗЕНГАВЕР ЇДЕ ДО ДЖОРДЖІЇ, ДЕ ВИРІШИТЬ СПРАВУ СВОЄЇ КАНДИДАТУРИ

Вашингтон. — Президент Айзенгавер плянує виїхати на відпочинок до Томасвіллю в Джорджії, де на самоті має вирішити справу своєї повновної кандидатури. Це станеться після його лікарських оглядин, які мають закінчитися у вівторок 14 лютого. Президент мав би виїхати зі столиці в середу або четвер, а про своє рішення, мабуть, повідомить на пресовій конференції, яка відбудеться 29 лютого. На самоті в Джорджії зробить рішення, яке має велике значення не тільки для ЗДА, але й для всього вільного світу. Інститув Ґеллупа повідомляє, що Айзенгавер переможе демократичного кандидата у відношенні 5-ох до 3-ох. Той сам Інститут Ґеллупа передбачає, що Стівенсон переможе віце-президента Ричарда М. Ніксона у відношені 59-ох відсотків до 41-ого відсотка. Голова Республіканського Крайового Комітету Ліонард В. Голл передбачає ще й таку можливість, що Президент при кінці цього місяця не скаже ще ані „так", ані „ні", тільки залишить можливість, що на випадок покликання його Республіканською Крайовою Конвенцією на кандидата, він таки погодиться ще раз кандидувати. В суботу 11 лютого почалися лікарські оглядини Айзенгавера, які закінчаться аж 14 лютого в вівторок. Президент в товаристві своєї дружини поїхав до на п'ять миль віддаленого військового шпиталю „Волтера Ріда", в якому перебув 70 мінут. Підчас того лікарі досліджували стан його здоров'я роблячи рентґенову знимку серця, кардіографічний запис та аналізу крови. В цих оглядинах брали участь: особистий лікар президента Айзенгавера генерал майор Говард МекС. Снайдер, д-р Томас Меттінґлі, д-р Байрон Е. Поллок і д-р Волтер Ткач. Секретар Білого Дому Джеймс С. Гаґерті заявив, що бюлетень про стан здоров'я Президента буде виданий після закінчення оглядин. Ці оглядини можуть мати вплив на те, чи Айзенгавер буде ще раз кандидувати, але не вирішать цієї справи, бо Айзенгавер недавно заявив, що „він сам мусить бути переконаний в тому, що зможе нести тягар президентської праці, і тому керуватиметься більше своїм переконанням".

Англія узалежнює візиту Хрущова й Булґаніна від їх поведінки

Лондон. — Англійський прем'єр Антоні Іден, який вернувся в четвер 9 лютого до Мондону з своєї подорожі до ЗДА й Канади, заявив, що англійський уряд не змінив своїх плянів щодо приїзду совєтського прем'єра Булґаніна і партійного диктатора Хрущова з відвідинами до Англії в другій половині квітня ц. р. Однак англійська преса запевняє, що англійський уряд буде пильно стежити за найближчими виступами совєтських проводирів, особливо ж на 20-му з'їзді комуністичної партії ,який розпочнеться в Москві у найближчий вівторок. Англійські державні діячі сподіваються, що сов. проводирі відкличуть напастливі і для Англії і для всього Заходу образливі атаки, що вони їх робили під час своєї подорожі по Індії, Бірмі й Афґаністані. Якщо ж ті атаки продовжувались би, то англійський уряд — впевняє преса — відкличе запрошення. З урядових англійських кол заперечують, наче б совєтські проводирі мали бути гістьми офіційного прийняття, зробленого для них в королівському палаці з участю королеви. Ані Булґанін, ані Хрущов — пояснюють англійські офіційні чинники — не є головою держави і тому англійська королева не може гостювати їх. Англійський уряд прикладає до тієї візити совєтських лідерів поважне значення, бо він вірить, що йому вдасться переконати їх, що тримати Німеччину поділеною є куди небезпечніше, як об'єднати її. Справа об'єднання Німеччини мала б бути головною темою англо-совєтських розмов в Лондоні.

● 75-річчя від дня смерти Достоєвського голосно й урочисто святковано в Совєтському Союзі. У Москві, Ленінґраді й інших московських театрах виставляли драматизовані твори Достоєвського. П'ять років тому глухою мовчанкою поминено 70-річчя смерти Федора Достоєвського, але тим часом совєтські проводирі мабуть таки признали, що Достоєвський — типовий московський письменник з його нездоровими, анархічними й злочинними типами, і тому включили його в „пролетарську" літературу.

● Губернатор стейту Північної Каролайни Лютер Г. Гаджес закликає жінок впливати на своїх чоловіків в тому напрямі, щоб обережно їздили автами.

ВСЯЧИНА

НЕ НАЗИВАТИ КОРІВ „МОЛОТОВИМИ" І „ФАРУКАМИ"

Голляндці поназивали преміюваних корів „Молотовими", „Фаруками" і „Тітами", але Голляндська Академія Наук запротестувала проти цього.

ПРО ЩО МРІЄ СИН ФРАНЦУЗЬКОГО КОМУНІСТИЧНОГО ВАТАЖКА

Французькі комуністи заклопотані тим, що син їхнього провідника Тореса написав у шкільній задачі, що хоче бути адміралом, бо тоді всі моряки будуть його здоровити і стояти перед ним на „струнко".

НЕ „ГИКАВІ" АНІ НЕ „КАШЛЯЮЧІ" ЖУРАВЛІ, ТІЛЬКИ „ЖУРАВЛІ-ГУКАЛИ"

В магазині „Ми і Світ" (число за лютий 1956 року) О. Григорович пише про те, що канадійських журавлів не можна називати „гикавими" ані не „кашляючими" журавлями, бо вони і не „кашляють" і не „гикаються", тільки „гукають". Тому найкраще буде називати тих птахів — „журавлями-гукалами".

АНГЛІЙСЬКА КНЯЖНА СПІВАЄ В ТЕЛЕВІЗІЙНІЙ СТУДІЇ АМЕРИКАНСЬКУ ПІСНЮ

Англійська княжна Марґарита, сестра королеви Єлисавети II, перший раз прийшла до телевізійної студії, в якій висвітлювали „Тін Пен Елі". Коли хор почав співати пісню „Ліцці Борден", княжна витупувала ногою такт і співала разом із ним. В пісні співається про дівчину зі степу Массачусетс, яку оскаржують у вбивстві батьків.

АМЕРИКАНСЬКІ ЛІТАКИ ЛІТАЮТЬ ІЗ АТОМОВИМИ БОМБАМИ

Секретар летунства Донелд А. Кворлес заявив, що вже тепер американські бомбовики постійно літають із атомовими бомбами, щоб бути готовими до негайної відплатної акції на випадок потреби. Він сказав також, що незабаром американські літаки, які мали б виловлювати ворожі бомбовики, дістануть нову атомову зброю для нищення ворожих літаків. Кворлес твердив, що американські бомбовики будуть на шляху до ворожих міст ще перед тим, поки ворожі літаки зможуть долетіти до ЗДА, і то навіть під час несподіваної атаки.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ПРОТИ РАДІОВИХ ОГОЛОШЕНЬ

Сенатська Торговельна Комісії має досліджувати справу занадто численних оголошень в радіових програмах, в яких зовсім немає місця на якусь програму. Сенатор А. С. Майк Монроні сказав у цій справі таке: — Слухаєте п'ятнадцятимінутової програми в радіо, і дійсної програми маєте тільки три хвилини, а решта — це реклама. Домагаються, щоб була якась рівновага між рекламами і програмами. Цей балянс повинен бути в такому відношенні: 50 відсотків реклами і стільки ж програми.

КОЛЬОРОВІ КОШІ НА СМІТТЯ В НЮ ЙОРКУ

Міська Рада в Ню Йорку стверджує, що жителі цього міста замало користають із кошів на сміття, які стоять на хідниках. Санітарний Відділ гадає, що це діється тому, що ті коші сірої барви, і їх публіка не завважує, Вирішили помалювати ці коші ясно-червоною, синьою або зеленою барвою, і тоді вони будуть притягати очі прохожих, які будуть більше з них користати. Виставили на пробу 12 кошів на Медісон евеню і 41-ій вулиці. Коли ця проба вдасться, тоді в Ню Йорку помалюють на кольорово 25,000 кошів на сміття.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Т-во ім. І. Франка Відд. 83 повідомляє своїх членів, що місячні звичайні збори відбудуться в неділю, 19-го лютого, о годині 1-ій попол., в домі У. А. Горожал, 847 Норт Френклин вул. Проситься членів прибути, члени, які платять річно мусять вплачувати точно бо кредиту більше Т-во не буде давати, а подасть члена до суспенди. — С. Чорномаз, секр.

КЛІВЛЕНД, О. — С-во Преч. Діви Марії, Відд. 112 повідомляє, що місячні збори відбудуться в неділю, 19-го лютого, по 3-ій і 4-ій Службі Божій в залі церкви св. Петра й Павла. Проситься вплачувати вкладки, хто залягатиме більше як 3 місяці, буде поданий до суспенди. — А. Купер, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. — Т-во Клюб Поступовий, Відд. 70 повідомляє місцевих і позамісцевих членів, що місячні збори відбудуться в середу, 15-го лютого, о год. 7-ій веч., в Укр. Нар. Домі, 433 Hoboken Ave. Просимо привести зі собою нового члена до УНСоюзу. — І. Патуляк, предс.; П. Костик, секр.

РАРІТАН, Н. ДЖ. — Повідомляється членів Б-ва св. Арх. Михаїла, Відд. 332, що місячні збори відбудуться в суботу, 18. лютого, о год. 7-ій вечо., в У. Н. Домі, 10 Колфакс вул. Проситься всіх членів прийти на збори. — М. Сірман, рек. секр.

БОФФАЛО, Н. Й. — Б-во св. о. Николая Відд. 127 повідомляє, що місячні збори відбудуться в неділю, 19-го лютого, в церковній залі при Філмор і Онейда вул. зараз по співаній Службі Божій. Подаємо до відома тим членам, які не були на річних зборах, що уряд перевибраний той сам на 1956 рік. Крім того урядники полагоджують справи майже кожної неділі в згаданий час і місці від год. 11:30 до 1-ої попол. Просимо шановне членство приходити на збори і вирівнювати свої належитости, щоб оминути суспенди. Просимо зголошувати знайомих та дітей в члени УНСоюзу. — І. Бірча, предс.; П. Володка, фін. секр. М. Левицький, рек. секр.

ШИКАҐО, ІЛЛ. — С-во Благовіщення Відд. 125 повідомляє членів, що слідуючі збори відбудуться в неділю, дня 19-го лютого, о год. 1-ій попол., в „Союзовім Домі" при 845 N. Western Ave. Точність і присутність членів пожадана. — Управа.

ЕЛМАЙРА, Н. Й. — Т-во ім. І. Франка Відд. 271 повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 19-го лютого, о год. 2-ій попопл., в укр. залі на Лакаванна Еве. Проситься усіх членів прибути на означений час. Рівнож на ці збори запрошуємо усіх цих, які не є членами УНСоюзу так щоб і вони мали нагоду стати членами. Подається до відома членам нову управу на 1956 р.: Гр. Левуш, пр.; П. Німець, зас. І. Чопко, секр.; М. Смолинський, заст. І. Гуцул, кас.; В. Костик, заст.; В. С. Шабатура, І. Гордійчук, П. Німець контрольори; А. Теплюх, В. М. Шабатура, М. Довжицький, надзирателі хорих.

БАЙОН, Н. ДЖ. — Б-во св. Арх. Михала Відд. 213 повідомляє свох членів, місцевих і позамісцевих, що річні збори відбулися 10-го січня 1956 р і вибрано нову управу: В. Салій, предс.; І. Солик, заст.; А. Басараб, фін. секр.; Н. Маньків, заст.; М. Дацьків, кас.; контрольна комісія: В. Савран і Й. Бойко; надзирателі хорих: С. Готра і Д. Лаба. Повідомляється, що місячні збори відбуваються що другий вівторок по першім. Наступні збори відбудуться 14-го лютого, о год. 7-ій веч. в УНДомі, 35 W. 19th St. Проситься всіх членів прибути і вислухати протокол з річної ухвали. Довгуючих членів проситься вирівняти свою належитість, бо в противнім разі уряд поступить після ухвали річних зборів. Адреса секретаря: A. Basarab, 573 Avenue E., Bayonne, N. J. Tel HE 6-4019.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Т-во „Культура" Відд. 457 повідомляє всіх своїх членів, що дня 17-го лютого, в п'ятницю, о год. 7-ій веч., відбудуться річні загальні збори, в залі Літ. Мист. Клюбу, 149 2-га Евеню з такою програмою: відкриття зборів і вибір президії, відчитання протоколу з попередніх загальних річних зборів, звіт керівних органів, дискусія і уділення абсолюторії уступаючій управі, вибір нових керівних органів. Присутність членів Т-ва обов'язкова. — Т. Шумилович, рек. секр.

ОМАГА, НЕБ. — Т-во Карпати Відд. 356 повідомляє своїх членів, що загальні збори відбудуться в неділю, 19-го лютого зараз по Службі Божій, в церковній домівці при вул. 16 Марта. На порядку нарад звіт управи, вибір нової управи та біжучі справи. Присутність членів обов'язкова. Хто бажає вступити в члени УНС просимо прибути на наші збори, ми ваше бажання полагодимо. — Ващишин, предс.; А. Столярський, кас.; Депа, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. — Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя Відд. 270 відбудуться в неділю, 19-го лютого, о год. 3-ій попол., в домівці УНДому при 433 Hoboken Ave. Проситься членів не спізнюватись на збори, щоб дати нагоду для других Відділів і Товариств більше часу на збори. — В. Вутковський, рек. секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. — Т-во Укр. Січ. Відд. 170 повідомляє, що збори відбудуться в п'ятницю, 17-го лютого о год. 6-ій веч. в приміщенні УНДому 433 Hoboken Ave. Обов'язком кожного члена бути на цих зборах і вирівняти свої вкладки, головно ті, що платять річно і піврічно бо в противному разі будуть суспендовані. — І. Грабар, секр.

ГОЛОВНА УПРАВА ОбВУА
з глибоким смутком повідомляє Українське Громадянство, що діяльний її член бл. п.
ГЕНЕРАЛ АРТИЛЕРІЇ
БОРИС ПАЛІЙ - НЕЇЛО
помер на удар серця дня 5-го лютого 1956 р. в Дітройті.

Покійний народився 10. січня 1878 р. на Полтавщині, Україна. Скінчив Полтавський Кадетський Корпус, вищі військові школи покінчив у Петербурзі. Революція застала його в ранзі полковника царської армії. За Центральної Ради займав пост Наказного Отамана Полтавщини, за Гетьманських часів був начальником особистої канцелярії Гетьмана, за часів Директорії заступником Столичного Отамана, потім старшиною для спеціяльних доручень при Гол. Отамані і врешті викладав артилерію в Військовій Юнацькій Школі. В 1920 р. поселився в Перемишлі, де відкрив малярське ательє церковного малярства „Відродження", яке залишило тривалі пам'ятки в Галичині і на Волині. Активний церковний і громадський діяч до останньої хвилини.

Похорон відбувся в суботу, 11-го лютого, о год. 9-ій рано, з похоронного заведення А. Градовського в Дітройті.

ГОЛОВНА УПРАВА ОбВУА

Посмертні Згадки

ТЕОДОР ТЕРЛЕЦЬКИЙ, член Т-ва ім. Б. Хмельницького Відд. 137 УНСоюзу у Вест Істон, Па., помер по довгій недузі 29-го січня 1956 р. у 79 році життя. Покійний родився в селі Росохи, пов. Старий Самбір, Зах. Україна. До Союзу вступив в 1918 р. Полишив у смутку дружину Емілію, синів Івана і Юрія, дочки Емілію, Анну і Катерину, дві невістки, 3 зятів, 12 внуків, братів Івана, Стефана і сестру Анну. Похорон відбувся 2-го лютого при участі Родини, Членів і Приятелів з дому до укр. грек. кат. церкви св. Духа, а відтак на парафіяльний цвинтар. — В. Й. П.!

Ст. Колодруб, секр.

ВАСИЛЬ ШАТИНСЬКИЙ, член Відд. 247 УНСоюзу в Вілмінґтон, Дел., помер 11-го січня 1956 р. Походив з села Ляцка, повіт Добромиль, Зах. Україна. Оставив в смутку дружину Еву, доньку Катарину, внучку Евелин, синів Стефана і Івана і невістки. Похорон відбувся 16-го січня з погребового дому до церкви св. ап. Петра й Павла а відтак на цвинтар Lawn Croft. — В. Й. П.!

М. Маєр, секр.

ТАРЗАН, ч. 3616. Банда нападає.

NO SOONER HAD TARZAN MENTIONED HIS SUSPICIONS ABOUT LAZAR, THAN JOSÉ CALLED OUT, "SEÑOR HOLT! MANY MEN COME—WITH CLUBS!"

"HE REALLY MEANS BUSINESS THIS TIME," SAID HOLT. "LUCIA HIDE IN THE MAIN HOUSE— JOSÉ, ROUSE THE MEN—WE WILL FIGHT!"

UP THE ROAD CAME THE ANGRY MOB, SPARKED BY LAZAR'S ORDERS--HIS FINAL ENDEAVOR TO DESTROY HOLT'S PLANTATION.

Distr. by United Feature Syndicate, Inc.

Ще не встиг Тарзан висловити свою підозріння про Лазаря, як Хозе закричав: — Пане Голт! Надходить багато людей із киями!

— Це дійсно поважна справа, — сказав Голт. — Люціє, ховайтеся в головному будинку. Хозе, збирайте людей, будемо воювати!

Шляхом ішла розлючена юрба, під'юджена наказами Лазаря... Його кінцеве зусилля — знищити Голтову плянтацію.